

9 september 2025- nr. 420 Het blad van/voor muzikliefhebbers

RECORDzine

NO RISK DISC **Robin Kester** GRAND CRU **Curtis Harding**

DESERT ISLAND DISC **Haruomi Hosono** INTERVIEW **Big Thief**

THE SMASHING PUMPKINS
MACHINA | the machines of God

SUPERTRAMP

HALF SPEED
MASTERED
VINYL

AVAILABLE
NOW

Lieve muziekfanaten,

Het lijkt alsof het van de ene op de andere dag gebeurt: het stokje gaat van Stef naar mij. Ik wil Stef namens de Mania ontzettend bedanken voor alles; zijn enthousiasme voor muziek is aanstekelijk en zijn passie zullen we voortzetten.

Ik kijk er enorm naar uit om samen te werken met allemaal mensen die één grote passie delen: muziek. Samen gaan we mooie Mania-edities neerzetten, te beginnen met deze! Met een fantastische No Risk Disc van eigen bodem en interviews met enkele van mijn persoonlijke favoriete artiesten, kan ik niet wachten om het volgende te zeggen:

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier, Lotte Hurkens

Art directie

Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofredactie

Lotte Hurkens, lotte@platomania.nl (met behulp van Stef)

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk

Damen Drukkers

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Joost van Loo, Sjeff Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Erik Mundt, Godfried Nevells, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwanger, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!

Voor Belgische lezers is het bedrag 30,-

i.v.m. hogere portokosten.

IBAN NL67INGB0682214655

BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 421 ligt 7 oktober in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

ROBIN KESTER

16 INTERVIEW

JOHN MAUS

26 GRAND CRU

CURTIS HARDING

38 INTERVIEW

BIG THIEF

41 THE PUNK PRINCIPLE

NEDERPUNK: THE EARLY YEARS: 1977-1982

42 GEZIEN

OP LOWLANDS, O.A. LOLA YOUNG

44 GESPOT

O.A. LOREM IPSUM

46 CLASSIC JAZZ VINYL

O.A. MILES DAVIS

47 KRENTEN UIT DE POP

O.A. MOLLY TUTTLE

50 DESERT ISLAND DISC

HARUOMI HOSONO

51 HIP HOP HISTORY

KEMPI

53 JORN'S KWARTEEUWTJE

MOLOKO

53 VERGETEN MEESTERWERKEN

RACHEL SWEET

54 ACHTER DE SCHERMEN

LEGENDARY LIVE ALBUMS

57 BOEKEN

O.A. PATRICK BAKKENES

58 INTERVIEW

SPRINTS

63 FILMS

O.A. GOOD ONE

Luistertrip: Marissa Nadler

In de wandelgangen van de redactie werd gefluisterd dat Marissa Nadler misschien stiekem wel nóg mooier is dan Big Thief... Dus hoog tijd om deze artiest ook even in de (gedimde) spotlights te zetten. Drones hebben iets meer ruimte gemaakt voor de akoestische gitaar. Het tiende album van Marissa is etherisch, verhalend en uit duizenden herkenbaar als Nadler.

Interview: Big Thief

Journalist Daan was ondersteboven van de nieuwste plaat van Big Thief. Ook de bandleden waren tijdens het interview ondersteboven, maar dan letterlijk dit keer, in een ontspannende yoga-pose. Ik kan me geen betere setting bedenken om de oneindigheid van het universum te bespreken met een van de allerbeste indiefolk bands van het moment.

41

35

Grand Cru: Curtis Harding

Als je deze zomer niet op reis bent geweest, is de nieuwe Curtis Harding misschien wel dé remedie. Het vierde, compleet zelf geproduceerde album van de soulzanger neemt je mee op reis door zijn eigen wereld waarin old skool 60's soul, r&b, hiphop, garage rock en psychedelica allemaal moeiteloos samensmelten. Ontheemding was een van de inspiratiebronnen van Curtis' nieuwste plaat. Ironisch genoeg levert vervreemding soms muziek op die mensen juist weet te verbinden.

26

38

The Punk Principle: Nederpunk The Early Years: 1977-1982:

De soundtrack van een vergeten stukje Nederlandse geschiedenis. Van punkklassiekers tot onbekende parels: Oscar Smit zet ze in de schijnwerpers in zijn boek én op de bijbehorende soundtrack. Keiharde maatschappijkritiek en rauw geschreeuw uit de jaren '70 geven de echo's die vandaag nog steeds verrassend relevant klinken.

A woman with dark hair is shown in profile, looking towards the left. The lighting is warm and golden, highlighting her face and hair. The background is a textured, mottled gold color. The text 'NO RISK' is in a smaller, bold, sans-serif font, and 'DISC' is in a much larger, bold, sans-serif font, both in a light beige color.

NO RISK
DISC

ROBIN KESTER
Dark Sky Reserve
(V2 / Memphis Industries)

In 2023 kwam de eerste lp van Robin Kester uit, Honeycomb Shades. Het door Marien Dorleijn (Moss) geproduceerde album werd door vooruitstrevende (muziek)bladen de hemel ingeschreven: "Nederlands album van het jaar!" Nu is daar de opvolger: Dark Sky Reserve. Een lp die ze ervaart als "een soundtrack voor alle gedachten, die naar boven borrelen als de stilte is ingezonken." Als kind al verhuisde het Groningse meisje vaak om vervolgens tijdens haar middelbare schooltijd haar heil te vinden in de muziek. Gedurende haar studietijd aan de Universiteit van Dublin vond ze in de Ierse folkmuziek en de literatuur een bron van fantasie en emoties. Ze wierp zich helemaal op de muziek en na het verschijnen van haar debuut EP Peel The Skin sloeg het Corona Virus toe en ging ze gebukt onder ernstige familiale zorgen. Haar eerste album is daar een getuigenis van! Dark Sky Reserve werd opgenomen in Bristol onder producer Ali Chant (PJ Harvey, Perfume Genius), terzijde gestaan door muzikale grootheden waaronder Adrian Utley (Portishead) op gitaar en Rozi Plain op synths. Teksten en muziek ontstonden 's nachts wanneer alles rustig om haar heen was... In deze emotioneel zware tijd van Robin ontstonden zo de mooiste songs, parels van verstilde eenvoud. Geniet van An Hour Per Day met sublieme piano-ondersteuning, het subtiele The Daylight, het folky Talybont-on-Usk of het blijde Game Sounds! Wedden dat u de plaat na de laatste song Something is Moving weer op zet? Een aanrader, die dit jaar hele hoge ogen zal gooien! (Koos Schulte)

INTERVIEW

ROBIN KESTER

Waar Robin Kester bij haar vorige album Honeycomb Shades het felle licht enigszins tegenhield, heeft ze zich bij haar nieuwe album Dark Sky Reserve overgegeven aan de duisternis. Het album is grotendeels 's nachts geschreven en voelt daarmee echt als een album voor (en door) nachtuilen. De sound is herkenbaar Kester: elektronisch, psychedelisch en etherisch, met dat subtiel vervreemdende randje dat haar muziek kenmerkt. Inspiratie vond ze in de natuur van Wales, met name in het dorpje Talybont-on-Usk, gelegen bij een dark sky reserve. Het is een plek waar duisternis niet per se vernauwt, maar juist ruimte biedt om verder te kijken -want ironisch genoeg tonen juist de donkerste plekken de meeste sterren.

(Door: Lotte Hurkens)

De nacht als inspiratiebron

De inspiratie voor Dark Sky Reserve kwam deels uit een tripje naar Wales. Zo belandde Robin in het kleine, vervreemdende dorpje Talybont-on-Usk, dat zowel mooi als eng aanvoelde. Daar stuitte ze op een bord: Brecon Beacons Dark Sky Reserve. "Ik had er nog nooit van gehoord," vertelt Robin, "maar ik voelde er direct een klik mee." Een dark sky reserve is een plek met weinig lichtvervuiling, waardoor nachtdieren en sterren beter te zien zijn. "Het deed me ook aan mijn werk denken, aan de nummers die ik 's nachts heb geschreven" -en zo kwam de albumtitel tot stand. Robin is dan ook een avondmens bij uitstek: "Ik ben eigenlijk overdag altijd moe, dan gaat de zon onder en kom ik als een vampier helemaal tot leven." Het nadeel is dat ze kampt met slapeloosheid, maar dit album bood een manier om 's nachts productief te zijn in plaats van gefrustreerd wakker te liggen. Overdag voelt ze zich kwetsbaar in het felle licht, maar 's nachts vindt ze beschutting en ruimte voor introspectie.

Filmische invloeden

"Tijdens het maken van dit album moest ik telkens denken aan de film Cashback," vertelt Robin. "In die film gaat een jongen 's nachts in een supermarkt werken om zijn tijd nuttig te maken, omdat hij niet kan slapen." Robin's muziek klinkt vaak zelf ook filmisch, en film is dan ook een grote inspiratiebron. Zo haalde ze bijvoorbeeld voor de track Something is Moving inspiratie uit de sciencefictionfilm Aliens: "Daar zit zo'n zin in: stay still, something is moving. Dat heb ik gebruikt in een liedje, al gaat dat nummer uiteindelijk weer over heel iets anders." Voor een andere track, Tree-Lined Lanes, vond ze inspiratie in The Virgin Suicides, waarvan de soundtrack volledig door AIR werd gemaakt, een van haar favoriete bands.

Eerder dit jaar stond Robin als supportact bij AIR in het Klokgebouw; een passendere combinatie is nauwelijks denkbaar.

Ook het nieuwste album Dark Sky Reserve voelt filmisch aan. Het heeft bijna iets Lynchiaans, net als de videoclip voor Happy Sad (It's a Party). "Ik heb tijdens het schrijven ook veel Tarkovski-films gekeken. Dat past goed bij Dark Sky Reserve: op film geschoten, wat ouder en langzamer. Je moet je eraan overgeven. Dat geldt soms ook voor mijn muziek, met lange intro's en outro's."

Opnameproces en samenwerking

Voor haar nieuwe album trok Robin naar Bristol, dicht bij de Welshe natuur die haar inspireerde. Weg uit de vertrouwde omgeving vond ze daar de vrijheid om teksten af te ronden en te experimenteren.

Samen met producer Ali Chant -net als zij een groot film liefhebber- werkte ze in een korte, intensieve periode vol focus. Het opnameproces was spannend, maar de beperkte tijd en middelen dwongen haar risico's te nemen en keuzes te durven maken. Honeycomb Shades, dat tijdens corona tot stand kwam, bood juist alle ruimte voor twijfels en perfectionisme. Bij Dark Sky Reserve was die tijd er niet.

Ook muzikaal was er meer ruimte voor experiment: nummers ontstonden niet alleen vanuit gitaar, maar ook vanuit bas, synths en toevallige vondsten in de studio. In Logic experimenteert Kester volop: soms blijven

nummers klein en puur, zoals Three Lined Lanes, terwijl andere, zoals Something is Moving, transformeerden van gitaarliedjes tot eerie, synthgedreven tracks.

Toekomst en artistieke visie

Voor de liveshows wil Kester de nachtelijke sfeer van Dark Sky Reserve tot leven brengen met lichtinstallaties, soundscapes en zelfs blazers, zodat de nummers niet losstaan maar samen één geheel vormen. Uiteindelijk hoopt ze dat haar muziek hetzelfde effect heeft als haar eigen favoriete platen: dat je even loskomt van de realiteit en in een filmische, bijna lucide droom terecht komt, waarin de wereld tijdelijk van kleur verandert.

***"Ik hoop dat mijn muziek
voelt als een lucide
droom, waarin je even
loskomt van de realiteit
en de wereld tijdelijk
een andere kleur krijgt."***

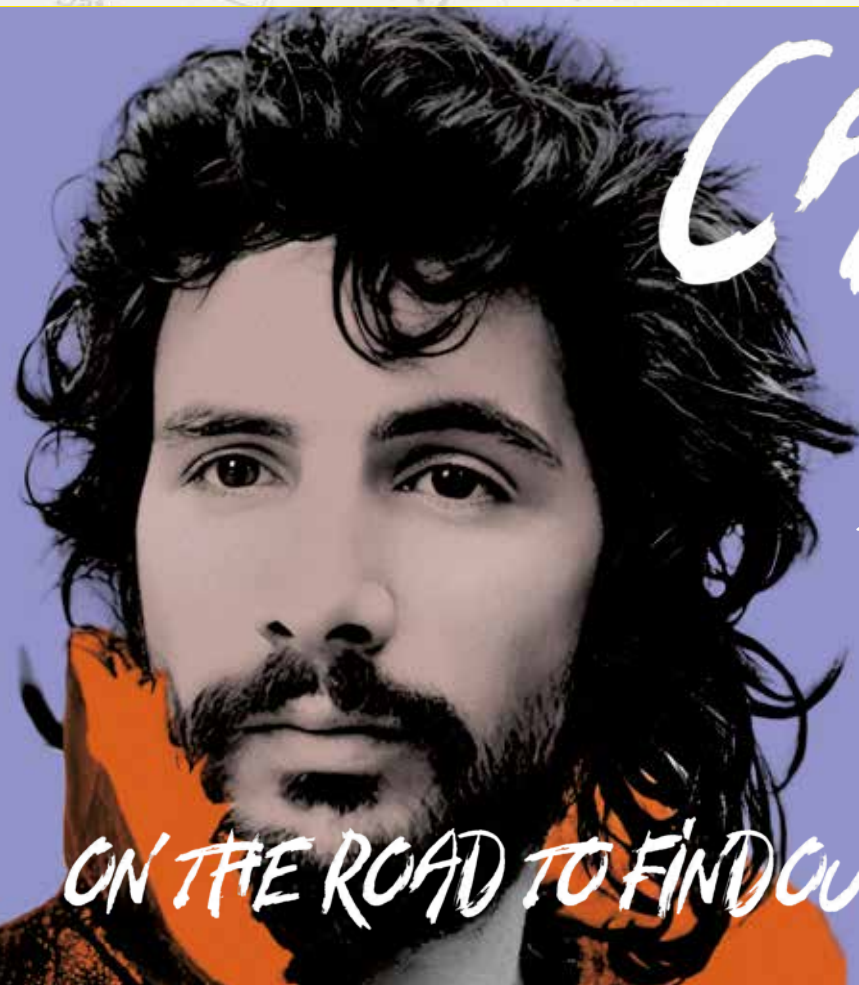
the cranberries

no need to argue

30th Anniversary edition

- Newly mixed remastered audio
- Unreleased live recordings from Woodstock '94
- Available on 2LP & 2CD plus 1LP & 1CD

CAT

SPANNING 56 YEARS OF
CAT STEVENS' MUSIC

THE MOST COMPREHENSIVE
CAREER OVERVIEW

AVAILABLE ON 4LP, 2CD,
2LP & 1CD

ON THE ROAD TO FIND OUT

BRYAN ADAMS
Roll With The Punches
(VSN / Bad Records)

Deze inmiddels 65 lentes oude jeugdheld heeft uiteraard geen verdere introductie nodig. Met hits als Summer of '69 en Run to you op zijn CV brengt Bryan Adams inmiddels

alweer zijn 16de studio album uit. Roll with the punches voelt aan als een goede vriend die je drie jaar niet gehoord of gezien hebt. Verwacht geen nieuw geluid of experimenten. Voor de een is dit een zegen en voor de ander zal dit als een herhalingsoefening aanvoelen. Ik behoor tot de eerste categorie en kan dit album dan ook behoorlijk waarderen. De eeuwig jong ogende Canadees is anno 2025 prima bij stem en de productie is perfect. Bryan Adams is en blijft Bryan Adams die wederom een fijn album met rockers en ballads brengt en nog maar eens bewijst wat hij al lang niet meer hoeft te bewijzen. Hoogtepunten zijn (wat mij betreft) A little more understanding en "het Stones achtige" How that's working for ya. (Said Ait Abbou)

OREN AMBARCHI, JOHAN BERTHLING & ANDREAS WERLIIN
Ghosted III

Op Ghosted III van het trio Oren Ambarchi (gitaar), Johan Berthling

(bas) en Andreas Werliin (drums, percussie) hoor je intrigerende, in abstracte patronen ronddraaiende muziek. Of, zoals de website zegt: '...stimulating variations of tone and mood within a potentially infinite universe of rhythm and sound!' Vaag? Steekwoorden kunnen zijn: minimal music 2025, ambient neo-jazz, maar je hoort ook flarden rudimentaire krautrock uit de hoek van Harmonia. Laat je zeker hypnotiseren door de video van 'Yek' en zie: een stoel is meer dan een stoel... (Fons Delemarre)

ALL SAINTS
Saints & Sinners

De Britse meidengroep All Saints brak eind jaren 90 door met gelikte pop/r&b hits, maar toen de leden gingen samenwerken met producer William Orbit kwamen er ook elektronische invloeden binnen de muziek. De klassiekers Pure Shores en Black Coffee zijn daar tijdloze voorbeelden van. Saints & Sinners - het tweede album van de groep uit 2000 - bestaat inmiddels 25 jaar en verschijnt daarom voor het eerst op vinyl in de kleuren red & black marble. Naast het originele album zijn er als extra's een aantal remixen en B-kanten aan deze editie toegevoegd. (Stef Ketelaar)

ANYMA
The End Of Genesys
(Universal / Interscope)

Kijk dit stukkie kan ik op verschillende manieren aanvliegen. De hoofdredacteur polste of er iemand iets zou willen.....beetje surfend op 't wereldwijde kwam ik dit album

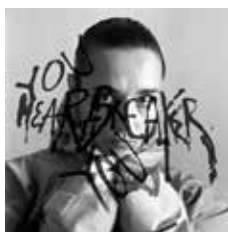
alras tegen en werd er blij verrast van. U mag weten dat schrijver dezes al langlang geleden de gehele ontwikkeling van elektronische muziek van dichtbij heeft meegemaakt en niet meer zo onder de indruk is wat er qua House en aanverwanten uit de toverkastjes van de Zolderjeugd komt. Uitzonderingen daargelaten. The End Of Genesys is het derde en laatste deel uit de Genesys trilogie die publiekelijk werd gepresenteerd in de Sphere in Las Vegas (27 febr-2 maart jl.). Dat zegt natuurlijk al iets over de visie en intenties van Matteo Milleri (helft duo Tale of Us). Met zijn verwijzing naar de Bijbelse term * geeft Milleri zonder meer commentaar (en tips ook!) op onze hedendaagse maatschappij en haar technologische ontwikkelingen. Dat is gedurfd maar pakt hier wonderwel uit met sterke muzikale tracks. TechGo zou ik het noemen, soms met melodieuze intermissies, dan weer sterk de Psy(-trance) kant opgaand. (Paul Maas)

AVA MAX
Don't Click Play
(Warner)

Ava verdween uit het beeld, ontsloeg haar management en maakte een heftige break-up door met haar producer-lover. Één doel bleef overeind: giet al het liefdesverdriet en drama

in een dansbare plaat vol met signature Ava hooks. Met Don't Click Play zet ze in 2025 weer een geluid neer dat de voeten laat bewegen. De honger naar de top van hitlijsten blijft duidelijk, en zelfs een (Lady) Gaga mention draaien er geen doekjes om: Ava is Ava én nog veel meer. De nummers zijn kort en krachtig: precies wat ze moeten doen. Laat Ava ons iets doen met de Repeat knop? Onverwacht juweeltje is World's Smallest Violin richting het einde van de tracklist, waarna we even kunnen ademhalen met Catch My Breath, wat nog één klapper is voordat het festijn over is. De tour laat nog op zich wachten door uitstel, maar intussen vullen de streaminglijsten zich moeiteloos met Ava's nieuwe bops. (Laurens Elderman)

JEHNNY BETH
You Heartbreaker You
(PIAS)

Jehnnny Beth maakte al naam als frontvrouw van (post)punkband Savages en de indrukwekkende lijst aan samenwerkingen (o.a. Trentemøller, Julian Casablancas, Tindersticks,

Gorillaz, Noel Gallagher, Romy van The XX, Idles en

DEFTONES
Private Music
(Warner)

LP clear, LP coloured, CD alternative cover, CD

Deftones is nooit weggeweest en tegelijkertijd helemaal terug. Hoewel de band al dertig jaar een grote fanbase heeft, daalde hun populariteit toen het nu metal-genre na de millenniumwisseling implodeerde. En dat terwijl hun bedwelmende mix van post-hardcore en shoegaze dit genre vaak genoeg ontsteeg. Het waren verrassend genoeg de Zoomers die een aantal jaren geleden voor een heropleving zorgden. Ineens gebruikte een nieuwe generatie hun muziek achter TikTok video's en speelden ze akoestische covers in hun slaapkamers. Met dit momentum op zak keert Deftones terug met Private Music. De terugkeer van een wit dier op de hoes is al genoeg reden om

enthousiast te worden. Terecht, want het blijkt hun beste werk sinds Koi no yokan (2012). Voor opener My Mind Is a Mountain destilleren ze alles wat ze interessant maakt in nog geen drie minuten. Over een groovende ritmesectie rijzen de muren van distortion en gebogen, slepende gitaarnoten van Stephen Carpenter. Het is ook indrukwekkend hoe goed Chino Moreno. inmiddels vijftiger, nog klinkt. Zijn hypnotische zanglijnen en ijselijke geschreeuw komen nog net zo hard binnen als in 1995. Op Milk of the Madonna horen we dat Deftones aan inspiratie geen gebrek had. Zo passeren drie verschillende riffs in nog geen anderhalve minuut, de ene nog meeslepender dan de andere. Cut Hands en Metal Dream bewijzen dat er niets verkeerd is aan goed uitgevoerde nu metal. Ze vormen een welkome uitlaatklep, voordat de spannende post-metal van Departing the Body de plaat beëindigt. Ik kan niet wachten op de nieuwste slaapkamer covers. (Laurence Tanamal)

Bobby Gillespie van Primal Scream). Om nog niet eens te spreken over bands waarbij ze het voorprogramma heeft gespeeld (o.a. Queens Of The Stone Age en PJ Harvey). Nu komt ze met haar tweede soloplaat, een krachtige rauwe plaat. Er zijn nog echo's van postpunk, maar het genre overstijgt ze inmiddels volledig. Hardrock tot post punk invloeden, tot zelfs een vleugje nu-metal (het gevolg van een festivalpodium delen met Korn?) maakt dit album tot een rauwe knaller. Ondanks de destructieve mentaliteit, allerlei vervormingen en het daadwerkelijk klinken van gebroken glas in "Reality", blijft Beth trouw aan conventionele songstructuren, waardoor ze haar publiek niet door gebroken glas laat waden. Het resultaat is een radicaal werk dat recht naar de kern gaat. (Lotte Hurkens)

BETWEEN THE BURIED AND ME 🍷

The Blue Nowhere
(Sony / Century Media)

Met dit elfde studioalbum van Between The Buried And Me (BTBAM) zijn er enige veranderingen te melden. Het vorige album Colors II verscheen

in 2021 en in de tussenliggende 4 jaar is er veel gebeurd. Zo is dit het eerste album voor het nieuwe label InsideOut en tevens het eerste album als viermansformatie. Vooruitgeschoven singles Things We Tell Ourselves In The Dark en Absent Thereafter lieten het vertrouwde geluid horen maar toonden tevens aan dat de band ook nieuwe elementen toegevoegd heeft. Strijkers en een heus orkest zijn prominenter aanwezig en geven de songs meer diepte en inhoud. Heerlijke pareltjes als God Terror, Mirador Uncoil en Psychomanteum bewijzen maar eens dat verandering niet negatief hoeft te zijn maar zelfs zeer positief kan uitpakken. BTBAM levert met dit album een uiterst meeslepend en indringend album af wat de liefhebbers van technische progmetal moeiteloos in huis kunnen halen. (Emiel Schuurman)

ARMIN VAN BUUREN **Breathe**

Armin is een van Nederlands meest succesvolle artiesten ever (5x beste DJ van de wereld). DJs zijn tegenwoordig

producers, performers, songwriters, acts. Het niveau van Armin haal je alleen als je op alle vlakken een van de beste bent. Van Armin de DJ vind je deze maand ook release Ibiza 25 (review hier elders). Armin de producer en songwriter completeert nu met Breathe Out zijn 2-delige Breathe (In&Out). Armin persoonlijk heeft een transformatie in een periode van zelfreflectie doorgemaakt. Dit zijn de songs die daar over gaan. Mindfulness meets EDM. De betekenisvolle teksten en thema's gaan helemaal prima met de hoge BPMs, euforie, breaks en echoënde synths en vocals. Dit is geen mix-album: allemaal korte losse trancy songs in lengte 3minuut-iets (39 songs!) Samenwerkingen met Bon Jovi, Hardwell, David Guetta, Ferry Corsten e.v.a. Producties van de hoogste klasse en best in breed, extreem goed gemixt en verdomd lekker als je je er aan overgeeft. Auto, club, fitness, thuis: geef het een spin met deze van Armin. (Frank Renooij)

LUISTERTRIP

THE BEACHES **No Hard Feelings** (Bertus)

Queer personen krijgen nog steeds met geweld te maken, terwijl het enige wat ze doen is over straat lopen met de persoon van wie ze houden. Gelukkig is er wel steeds meer ruimte voor de LHBTIQ-gemeenschap om zich uit te drukken, ook in de muziek. Zo werd lesbisch popicoon Chappell Roan in één jaar tijd een van de grootste sterren ter wereld. De leden van indie-supergroep Boygenius zijn al jaren open over hun liefde voor vrouwen. En dan is er nog de energieke rockband uit Toronto: The Beaches (Canada is trouwens uitgeroepen tot een van de veiligste landen ter wereld voor LGBTQ+-personen). De vrouwen treden op in spijkerbroeken, witte tanktops en met een wet hair look, en lieten iedereen die houdt van garage- en glamrock vrolijk meedansen. Nu brengen ze een nieuw album uit: No Hard Feelings. Op hun derde plaat kijken ze in de spiegel en proberen ze hun semi-destructieve gedachten en acties te verklaren. De lage stem van Jordan Miller zingt eerlijke teksten als "I'm afraid to touch myself, 'cause when I do I think of you" of "Was this whole relationship just your boyfriend's kick?" – maar bijna altijd onder begeleiding van catchy gitaarmelodieën waar je vrolijk van móet worden. (Liz Bosman)

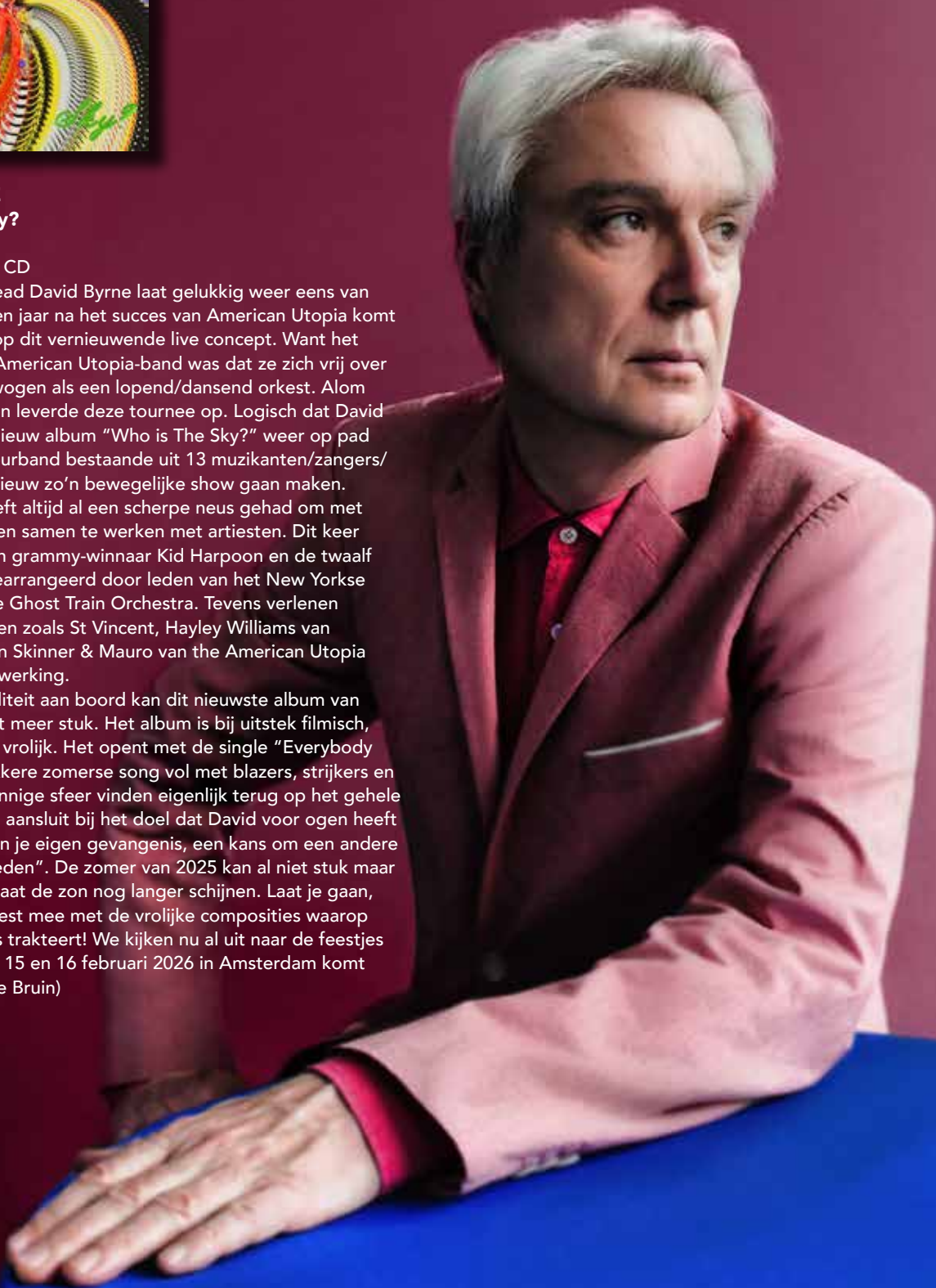
DAVID BYRNE
Who Is The Sky?
(Beggars)

LP coloured, LP, CD

Onze Talking Head David Byrne laat gelukkig weer eens van zich horen. Zeven jaar na het succes van American Utopia komt er een vervolg op dit vernieuwende live concept. Want het unieke van the American Utopia-band was dat ze zich vrij over het podium bewogen als een lopend/dansend orkest. Alom lovende kritieken leverde deze tournee op. Logisch dat David Byrne met het nieuw album "Who is The Sky?" weer op pad gaat met een tourband bestaande uit 13 muzikanten/zangers/dansers die opnieuw zo'n bewegelijke show gaan maken.

David Byrne heeft altijd al een scherpe neus gehad om met de juiste artiesten samen te werken met artiesten. Dit keer met producer en grammy-winnaar Kid Harpoon en de twaalf nummers zijn gearrangeerd door leden van het New Yorkse kamer-ensemble Ghost Train Orchestra. Tevens verlenen muzikale vrienden zoals St Vincent, Hayley Williams van Paramore en Ton Skinner & Mauro van the American Utopia band hun medewerking.

Met zoveel kwaliteit aan boord kan dit nieuwste album van David Byrne niet meer stuk. Het album is bij uitstek filmisch, humoristisch en vrolijk. Het opent met de single "Everybody Laughs" een lekkere zomerse song vol met blazers, strijkers en koortjes. Die zonnige sfeer vinden eigenlijk terug op het gehele album wat mooi aansluit bij het doel dat David voor ogen heeft "ontsnappen aan je eigen gevangenis, een kans om een andere realiteit te betreden". De zomer van 2025 kan al niet stuk maar met dit album gaat de zon nog langer schijnen. Laat je gaan, dans, zing en feest mee met de vrolijke composities waarop David Byrne ons trakteert! We kijken nu al uit naar de feestjes die David Byrne 15 en 16 februari 2026 in Amsterdam komt geven. (Frank de Bruin)

THE HIVES
The Hives Forever Forever The Hives
 (Pias)
 LP coloured, LP indie exclusive, LP, CD

Deze Zweedse Rockgoden, met hun kenmerkende zwart wit maatpakken, strooien ook op hun zevende plaat weer als een woeste Prins Carnaval met puntige gitaarriffs en catchy hooks. Fijn om te zien en te horen dat The Hives weer zo productief zijn. Reeds in 1993 als band gevormd, is deze nieuwe schijf de

opvolger van het in 2023 uitgebrachte *The Death of Randy Fitzsimmons*.

Single Enough is Enough is meteen een opener van jewelste en hoort wat mij betreft tot een hoogtepunt in The Hives catalogus. Wat een energie en strakke ritmesessie! Stilzitten of op adem komen hoort er niet bij. Het is duidelijk dat de heren in topvorm zijn en er zin in hebben. Als een snelrein volgt *Hooray Hooray Hooray* en *Bad Call*.

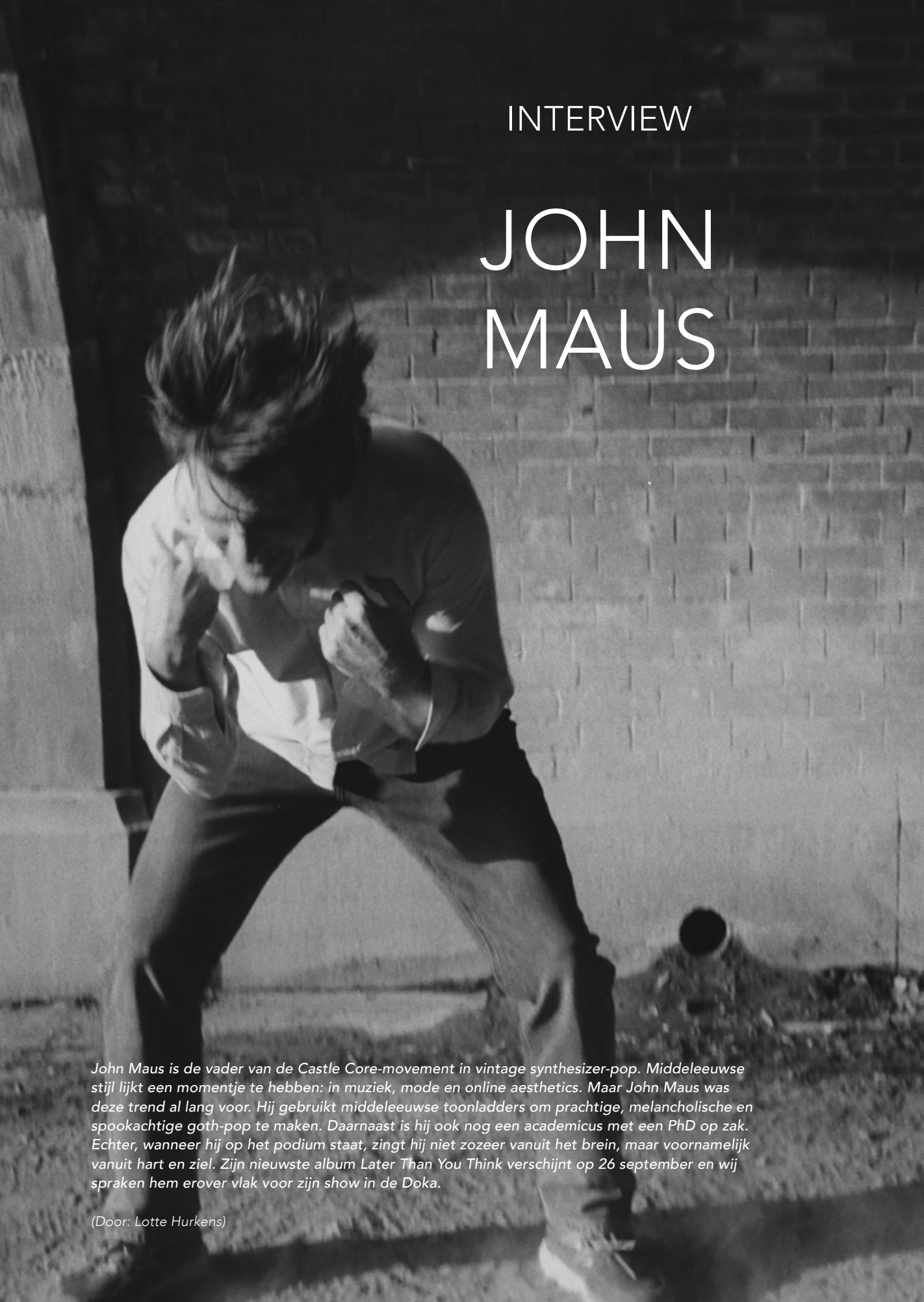
Paint a Picture en *Legalize Living*, eveneens als singles uitgebracht, zullen live luid meegebruld worden en groeien langzaam maar zeker uit tot oorwurmen. Bij *Born a Rebel* wordt de cowbell van de plank gehaald en horen we een riff die laat denken aan Steve Miller met de versterker op 11. Afsluiter en titeltrack *The Hives forever forever The Hives* (bekijk ook de ludieke videoclip) vat goed samen dat The Hives eeuwige roem verdienen. (Said Ait Abbou) muziek omschreven als "garagerock", maar dat label dekt de lading al lang niet meer. Wat Fly dan precies is? Zoals een van de bandleden het treffend verwoordde: "Het is en blijft muziek, of je het nu leuk vindt of niet." (Jeroen van der Vring)

JONI MITCHELL
Joni's Jazz
 (Warner)

LP limited boxset, CD limited boxset

Je kunt wellicht opmerken dat Joni Mitchell dezelfde problematische start maakte zoals veel beroemde artiesten. Schoolopleidingen werden niet afgerond omdat ze niet pasten bij je artistieke vermogens, ervaringen met relaties en de komst van een dochter op jonge leeftijd. Op school volgde ze schilderlessen en dat uitte zich later in het ontwerp van haar LP-hoezen. Joni begon feitelijk in de folkscene. Ze speelde tijdens haar eerste betaalde job in de Saskatoon club (1962) geen jazz, maar raakte wel geïnspireerd door een jazzalbum. In 1964 speelde ze in Yorkville met voor het eerst eigen geschreven materiaal. In 1965 vertrok ze naar de US. Andere artiesten gingen haar songs coveren. De grote doorbraak kwam toen ze via David Crosby in 1967 begon bij Reprise Records. Haar derde album was *'Ladies of the Canyon'* en haar repertoire ging naar rock en pop. Met *'Blue'* in 1971 was zij gesettled en dit album hoort bij de grootste aller tijden. Haar connectie met jazz komt initieel door haar belangstelling voor personen uit die jazz-scene. Vervolgens werd ze geraakt door de muziek, van ondermeer Davis. *'Joni's Jazz'* belicht haar jazz-repertoire met een set van 8 platen en een set met 4 CD's. Totaal 61 tracks die door haarzelf zijn gekozen. Een uniek document. (Ruud Jonker)

INTERVIEW

JOHN MAUS

*John Maus is de vader van de Castle Core-movement in vintage synthesizer-pop. Middeleeuwse stijl lijkt een momentje te hebben: in muziek, mode en online aesthetics. Maar John Maus was deze trend al lang voor. Hij gebruikt middeleeuwse toonladders om prachtige, melancholische en spookachtige goth-pop te maken. Daarnaast is hij ook nog een academicus met een PhD op zak. Echter, wanneer hij op het podium staat, zingt hij niet zozeer vanuit het brein, maar voornamelijk vanuit hart en ziel. Zijn nieuwste album *Later Than You Think* verschijnt op 26 september en wij spraken hem erover vlak voor zijn show in de Doka.*

(Door: Lotte Hurkens)

Ik haat de antichrist!

De eerste track van *Later Than You Think* is al uit: *I Hate Antichrist*. John Maus begaf zich vaak in online kringen. Het nummer komt voort uit een internetmeme waarin "I hate antichrist" werd gebruikt als grap om absurde situaties te bekritisieren. "De Amerikaanse overheid wil immigranten tegen elkaar laten opnemen in een tv-spelshow om een verblijfsvergunning te winnen." "I hate antichrist!". Zo ging het in de groepschat dan, als reactie op hoe raar of oneerlijk dingen in de wereld zijn. Ook de videoclip reflecteert dit. Moderne interpretaties van antichrists – zoals politici, socialmediainfluencers, war-mongers en rijke tv-dominees – gaan in een soort game battle-simulatie elkaar (en zichzelf) aanvliegen. Ook opvallend aan de videoclip is dat in de credits staat dat Weyes Blood een van de 'movement-actors' is. John vertelt lachend: "Ze verbleef destijds bij Andrew Norman, de regisseur. Zo was ze betrokken geraakt bij het filmen, denk ik. Ze heeft vast een bubble suit aangehad voor de movement tracker. Heel cool!"

Van Filosofie tot Religie

De link met religie spreekt John aan, dat is niet alleen te merken op het nummer *I Hate Antichrist*, maar door het hele album heen. Recentelijk ging John nog naar een abdij, waar hij een hele maand verbleef om van monniken Gregoriaanse zang te leren.

Ook is religie een andere rol gaan spelen door het leven van John heen. "Toen ik tiener was vond ik het allemaal maar dom en kinderachtig. Later, op school, toen ik filosofen begon te lezen, zag ik dat het toch iets interessanter was dan dat -de Duitse idealisten, Kierkegaard, Simone Weil. Op dat moment kreeg ik een filosofische waardering voor dat verhaal. In de afgelopen jaren is die waardering meer naar de aarde gekomen. Het is nu praktisch: ik neem deel aan sacramenten, aan liturgie, ik beoefen het geloof. Waar het eerst nog een idee was van een verborgen God die we moeten liefhebben in zijn afwezigheid, is het nu een werkelijkheid, een aanwezigheid, een sacrament. Dat is denk ik de korte versie van het verhaal."

Castle Core

Altijd al zat er een middeleeuwse sfeer in de muziek van John Maus. Zelf zegt hij dat die invloed stiekem ook in veel hedendaagse muziek aanwezig is: "Popmuziek van vandaag de dag heeft meer overeenkomsten met

muziek uit de middeleeuwen of renaissancetijd dan met bijvoorbeeld de 17e- tot 19e-eeuwse concertmuziek. In die perioden waren ze meer bezig met mineur- en majeurtonaliteiten, terwijl we tegenwoordig – net als in de middeleeuwen – meer modale en diatonische harmonieën gebruiken. Het is niet een-op-een, maar er zijn zeker parallellen te trekken." Middeleeuwse sferen en stijlen zijn weer enigszins opkomend, bijvoorbeeld in mode of internetcultuur. Volgens John Maus is dat een tegenbeweging tegen technologische ontwikkeling.

Haat-Liefdeverhouding met technologische ontwikkelingen

Het komt dan ook niet als een verrassing dat John graag onderdeel is van een tegenbeweging tegen technologische ontwikkelingen: hij schreef in 2014, vóór zijn muziekcarrière, een PhD over communication methods on societal control. Hoewel hij een haat-liefdeverhouding lijkt te hebben met technologie, blijft de interesse altijd aanwezig. Op de plaat *Screen Memories* trainde hij artificial intelligence neural nets om muziek te synthetiseren. En voor een van de tracks op album *Addendum* nam hij zijn eigen hersensignalen

op met EEG-apparatuur en gebruikte die als een soort white noise op de achtergrond van het nummer. Voor de track *Outer Space* op datzelfde album nam hij kosmische achtergrondstraling, sonificeerde die straling en verwerkte het in de muziek. Zo bevat het nummer over de ruimte daadwerkelijk geluid van de oerknal. Ook op het nieuwste album zit een technologische "easter egg": een spectrogram van een heilig kruis, gesynthetiseerd tot muziek. Dit soort "trucjes" zijn natuurlijk alleen leuk als het nummer zelf al staat als een huis.

Aan digitale snufjes is er bij John geen gebrek, maar zijn ware liefde blijft de analoge synthesizer. Voor *Later Than You Think* bouwde John zijn eigen exemplaren. "Ik dacht dat als ik ze zelf zou maken, dat ze dan als mij zouden klinken. Misschien wat naïef van me, want ik had niet helemaal stilgestaan bij het feit dat een square wave gewoon een square wave blijft -of je nou zelf de synth bouwt of niet." Als je maar goed genoeg luistert, hoor je in ieder geval wel de liefde die hij erin heeft gestopt.

"De monniken leven en ademen de Gregoriaanse gezangen. Zeven keer per dag zingen ze. Geen telefoons, geen televisie, geen computer. Ora et labora. Werk en bid."

BUCKINGHAM NICKS

Buckingham Nicks

(Warner)

LP limited edition, LP coloured, LP, CD
 Al jaren wordt Buckingham/Nicks zo ongeveer beschouwd als de heilige Graal der reissues. De plaat van Lindsey Buckingham en Stevie Nicks verscheen in 1973. De plaat flopte destijds, maar nadat Buckingham en Nicks toetraden tot Fleetwood Mac lifte het album enigszins mee op het succes van het witte FM-album, waarop een opnieuw opgenomen versie van Crystal staat, en natuurlijk Rumours. Na 1978 was het echter gedaan met de heruitgaven. Tot nu toe dus. Tien nummers telt de plaat waarvan twee instrumentale en gelijk hoor je al een voorbode van de richting die Fleetwood Mac na het toetreden van het tweetal zal inslaan. Mooie koortjes, goed gitaarwerk maar vooral ook goede liedjes. Naast het eerdergenoemde fraaie Crystal, horen we ook Don't Let Me Down Again dat later nog op de liveplaat uit 1980 te beluisteren zal zijn en het op Nicks' Enchanted verschenen Long Distance Winner. Races Are Run en het 'typisch Buckingham'-nummer Lola (My Love) zijn ook al van die mooie nummers. De fraaie plaat sluit af met Frozen Love, het nummer dat Mick Fleetwood hoorde, toen hij op zoek was voor een vervanger voor Bob Welch. Wat volgt is muziekgeschiedenis... (Hermen Dijkstra)

BLOOD ORANGE

Essex Honey
(Sony / Domino)

Zes jaar na zijn vorige soloalbum keert Devonté Hynes terug. Terug naar zijn alias Blood Orange, waaronder de producer, zanger en tektschrijver al sinds 2011 muziek

maakt. Maar bovenal terug naar de Engelse regio waar hij vandaan komt: Essex, het gebied ten noordoosten van Londen. Op zijn nieuwe album, Essex Honey, blikt hij terug op zijn jeugd. Als producer zit hij vrijwel nooit stil. Eerder dit jaar had Hynes nog credits op de albums van Turnstile en Lorde. De terugkeer naar zijn eigen muziek staat niet alleen in het teken van Essex en zijn jeugd, maar ook in het teken van het vervolgen van die samenwerkingen. Het is alsof hij de muzikale Avengers probeert te verzamelen op Essex Honey, met gastbijdragen van o.a. Lorde, Mustafa, Brendan Yates (Turnstile), Caroline Polachek en meer. Alle artiesten geven een extra laag aan de weelderige popliedjes met een dromerig karakter, vol geweldige drumsamples en opvallende details. R&b- en soul-invloeden liggen altijd op de loer. Het is een muzikale reis, die de grenzen van Essex met vlag en wimpel overstijgt. (Daan van Eck)

LUCRECIA DALT

A Danger To Ourselves

Met ¡Ay! Leverde ze in 2022 het album van het jaar af volgens The Wire Magazine. Nu komt ze met haar achtste album. De in Berlijn wonende

Colombiaanse Lucrecia Dalt ontdekte het componeren van vooral computergestuurde elektronische dansmuziek na haar studie Civil Engineering. Nu ontwikkelt ze zich steeds meer in abstracte en experimentele hoek. Met medewerking van onder andere van David Sylvian levert ze een warm introspectief album af dat zijn oorsprong vindt in dagboeknotities over relaties en het leven "on the road". (Marcel van Vliet)

EL MICHEL'S AFFAIR

24 Hr Sports

El Michéls affair, de Cinematic soul groep uit New York, komt terug met het album '24 Hr Sports. In 2009 werd de band bekend met

'Enter the 37th Chamber', waarbij zij nummers van The Wu Tang Clan instrumentaal vertolkten. Op het nieuwe album doen er bekende namen mee op de goed uitgewerkte nummers van bandleider Leon Michels. Zo kun je Clairo horen op 'Anticipate' en Norah Jonas op 'Carry me Away'. Het Magnus Opus van deze fijn klinkende plaat is 'Take My Hand' met een experimentele solo sample van de overleden saxofonist Rahsaan Roland Kirk. (Vera Verwoert)

FLYING HORSEMAN

Anaesthesia

(News)

Het uit Antwerpen afkomstige Flying Horseman brengt na 5 jaar droogte haar lang verwachtte zevende album uit. De band rond Bert Dockx,

LUISTERTRIP

THE BETHS

Straight Line Was A Lie

(Epitaph/Anti-)

In Nederland zit de zomer er binnenkort wel op, maar in Nieuw-Zeeland is het nu snel tijd voor een mooie lente en een warme zomer. Het nieuwe album van The Beths komt daarmee precies op tijd, want de Nieuw-Zeelandse band maakte de afgelopen jaren drie albums met onweerstaanbaar lekkere en aangenaam zonnige gitaarpop. Dat doet de band ook weer op haar vierde album Straight Line Was A Lie. Aan het recept heeft de band gelukkig niets veranderd. Ook op haar vierde album vermaakt The Beths meedogenloos met de aangename stem van frontvrouw Elizabeth Stokes, met heerlijke koortjes, met lekker rammellend gitaarwerk en met songs die de zon eindeloos laten schijnen of zachtjes laat strelen. De muziek van de inmiddels vergeten Amerikaanse band Rilo Kiley wordt vaak genoemd als vergelijkingsmateriaal, maar denk ook zeker aan ons eigen Bettie Serveert. Het is een inmiddels beproefd recept dat de Nieuw-Zeelandse band The Beths gebruikt, maar wat klinkt het weer lekker. (Erwin Zijleman)

DO 18 SEP
**SONS OF
THE EAST**

VR 19 SEP
ANNA TERNHEIM

VR 19 SEP
**ENGELBERT
HUMPERDINCK**

ZA 20 SEP
VICEFEST
MET O.A. CIRCA WAVES +
PARKER FANS + THE VICES

DO 25 SEP
**GARRETT T. CAPPS &
NASA COUNTRY**

DO 25 SEP
MY BABY

MA 29 SEP
**YOUNG GUN
SILVER FOX**

DI 30 SEP
ZIGGY ALBERTS

WO 1 OKT
RACHEL SERMANNI

WO 1 OKT
SANTROFI

ZA 4 OKT
GOLDKIMONO

ZA 4 OKT
ORANGE SKYLINE

VR 10 OKT
JAH LIL

VR 10 OKT
NOAH GUTHRIE

DO 16 OKT
GOODWIN
(THE SLOW SHOW FRONTMAN)

ZO 19 OKT
MARCUS MILLER

VR 24 OKT
JAMIE GREY

VR 24 OKT
KIM WILDE

SPOTGRONINGEN.NL

die bijna twintig jaar geleden de band opstartte, maakt avontuurlijke gitaarmuziek met een vleugje psychedelica, elektronica en folk (laten we dan toch proberen om deze creatievelingen in een hokje te duwen).

Anaesthesia is een subliem en dynamisch meesterwerkje geworden dat heerlijk wegluistert met een koptelefoon op je oren. De gelaagde muzikale composities begeleiden perfect de politiek getinte teksten. De muziek ademt vrijheid en heeft een duidelijk eigen identiteit. Anaesthesia is onmiskenbaar een Flying Horseman album geworden, ondanks dat er nieuwe muzikale paden bewandeld worden en de bandbezetting in de loop der jaren gewijzigd is. Acht nummers lang weet Flying Horseman de luisteraar te boeien en onder te dompelen in een warm muzikaal bad. Met name titeltrack Anaesthesia en Nomad zijn van grote schoonheid. Border en Altered States zijn dan weer lekker uptempo en hebben een wat rauwer randje. Goede comeback van onze zuiderburen! (Said Ait Abbou)

FROST CHILDREN **Sister**

Wat een energie! Het gaat flink loos op het derde album van Frost Children. Ze worden geprezen voor hun liveshow en ik kan me er wel iets bij voorstellen. Een broer en zus duo, Angel en Lulu Prost, uit St. Louis in de Verenigde Staten. Ze maken muziek die heel dansbaar is en heel elektronisch. Dit album staat vol met krachtige muziek, vol strakke beats. Hun geluid is zowel nostalgisch als modern. De muziek die ze zelf willen horen. Energiek. (Erik Mundt)

GHOSTWOMAN **Welcome To The Civilized World**

Ghost Woman heet vanaf nu GHOSTWOMAN, maar in muzikaal opzicht is er niet zoveel veranderd. Evan Uschenko en Ille van Dessel maken nog altijd muziek die wordt gedomineerd door gitaren en drums. Het Amerikaans-Belgische duo verwerkt bovendien nog altijd invloeden uit meerdere genres, met een hoorbaar zwak voor psychedelica uit een ver verleden. De twee hebben dit keer meer aandacht besteed aan de songs en aan de productie, maar Welcome To The Civilized World klinkt gelukkig ook nog altijd lekker ruw. (Erwin Zijleman)

GLITTERPAARD 🐾 **Thursday** **(PIAS)**

Een aantal jaren geleden besloot een aantal ervaren muzikanten uit de muziekscene van Antwerpen de krachten te bundelen en een heuse "tribute band" te beginnen. De band begon met het spelen van songs van de Amerikaanse band Sparklehorse, die tussen 1995 en 2010 een aantal geweldige albums maakte, maar uit elkaar viel na de dood van haar voorman Mark Linkous. De naam Glitterpaard was een

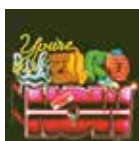
voor de hand liggende naam en die naam had de band nog steeds toen in 2022 het titelloze debuutalbum verscheen, waarop de band uit Antwerpen diepe indruk maakte met spannende muziek, die wel wat deed denken aan dEUS in haar beste dagen. Ondanks de nodige tegenslagen is nu ook het tweede album van Glitterpaard verschenen en op Thursday klinkt Glitterpaard nog wat beter en veelzijdiger. Het werk van dEUS is nog altijd relevant vergelijkingsmateriaal, maar Glitterpaard heeft op Thursday een duidelijker eigen geluid, dat moet worden gerekend tot het beste dat onze Zuiderburen momenteel op muziekgebied te bieden hebben. (Erwin Zijleman)

GOODWIN **Peekaboo** (PIAS)

Hij ziet er op zijn promofoto's misschien een beetje uit als Alain Clark, maar laat je niet misleiden: Goodwin is het soloproject van Rob Goodwin, frontman van indierockband

The Slow Show. Waar die band zijn herkenbare geluid vooral ontleent aan Goodwins diepe baritonstem, neemt hij diezelfde stem mee in zijn eigen project. Peekaboo bevat rustige, kwetsbare nummers, begeleid door piano en hier en daar aangevuld met strijkers. De liedjes draaien om liefde, verlies en moed. De invloeden van Leonard Cohen en Nick Drake zijn duidelijk hoorbaar, terwijl er nog steeds een vleugje The National doorschemert. Pak de whisky er maar bij en laat die herfst nu maar komen. (Lotte Hurkens)

GUERRILLA TOSS **You're Weird Now**

Als ik deze plaat zo kort en bondig zou moeten omschrijven: een en al plezier!

Hoewel het ruige trekjes heeft, die het een soort punk gevoel geven, blijft de plaat van begin tot einde altijd speels. Gevuld met enthousiaste synth lines, energieke gitaar riffs en ijzersterke vocals verveelt de plaat voor geen seconde. Hoewel ik nog onbekend was met deze band heeft dit album me volledig omver geblazen en is het zeker een van mijn favoriete ontdekkingen van het jaar, zeker een draai geven dus! (Ruben de Melker)

EIKO ISHIBASHI & JIM O'ROURKE **Pareidolia**

Kijk naar de wolken en zie er figuren in; wij mensen verbeelden ons gemakkelijk patronen. Pareidolia doet iets

vergelijkbaars met geluid. Ishibashi en O'Rourke knippen en plakken hun Europese improvisaties tot een collage die even losjes als trefzeker klinkt. Flarden fluit en gitaar dwarrelen door digitale mist, soms kabbelend, soms krassend. Je hoort Dublin en Parijs, maar net zo goed je eigen woonkamer. Muziek als een schaduwspel: je ziet en hoort precies wat je wilt. (Max Majorana)

LUISTERTRIP

CMAT **Euro-Country** (Bertus)

Bij countrymuziek denk je waarschijnlijk niet direct aan Ierland, maar toch vormt country de basis van de meeste songs van de Ierse muzikante Ciara Mary-Alice Thompson, beter bekend als CMAT. Na een nog wat wisselvallig debuutalbum maakte de muzikante uit Dublin twee jaar geleden diepe indruk met het uitstekende *Crazymad, For Me*. Met haar gloednieuwe album *EURO-COUNTRY* moet ze nu definitief de wereld gaan veroveren. Grote kans dat dit gaat lukken, want CMAT heeft op haar nieuwe album heel veel te bieden. Door het mengen van Amerikaanse country, Britse pop en invloeden uit de Keltische muziek heeft ze een uniek eigen geluid. Ze beschikt verder over een aansprekende stem, is een bijzondere persoonlijkheid en schrijft ook nog eens geweldige songs. Met *EURO-COUNTRY* zet CMAT een volgende stap en het is een reuzenstap. (Erwin Zijleman)

BIG THIEF
Double Infinity
(Beggars)

LP coloured, LP, CD

Drie jaar wachten op een nieuw Big Thief-album is behoorlijk lang, zeker voor zangeres en tekstschrijver Adrianne Lenker's doen. Nu telde het fantastische vorige album met die lange titel, *Dragon New Warm Mountain I Believe In You*, wel 22 (!) tracks, en duurde het 80 minuten. En dan draagt de opvolger de titel *Double Infinity*. Hoe lang zou deze dan duren?! Nou, let niet op die titel: het gloednieuwe drietal (bassist Max Oleartchick verliet de band) trakteert na drie jaar op slechts negen tracks. Maar dat is ook helemaal niet belangrijk. Belangrijk is dat dit gloednieuwe album voor de band, na veel

vergeefse pogingen, voelt als hét project om mee terug te keren. Hiervoor schakelde Big Thief voor het eerst in hun carrière een heel leger aan gastartiesten in. Deze creëerden drones en nieuwe zanglijnen, bespeelden de keys, sitar, drums, basgitaar en zongen achtergrondvocalen. Adrianne Lenker leverde alleen de songteksten en een idee van hoe de liedjes er ongeveer uit moesten zien, en met de groep werden de liedjes door middel van jamsessies tot leven geroepen. Het maakt *Double Infinity* niet alleen het meest plezierige album van de band, maar ook de rijkst gecomponeerde en meest instinctieve. Een indiefolkalbum met elementen van droompop en alt-country, en een album waarop Adrianne Lenker voor de zoveelste keer bewijst de tekstschrijver van een generatie te zijn. Neem *Grandmother*, over de verwoesting van de aarde, de betekenis van rock 'n roll, liefde en de oneindigheid van het universum. En dat allemaal in één liedje. (Daan van Eck)

IVY
Traces Of You
(Bar/None)

Indiepopers Ivy hebben vanaf 2012 geen nieuw materiaal meer uitgebracht als in april 2020 Adam Schlesinger, (o.a. Fountains of Wayne), overlijdt aan de gevolgen

van Covid-19. Enkele jaren later starten de resterende bandleden en koppel Andy Chase en Dominique Durand, met het voorbereiden van reissues van de eerste drie albums. Daarbij vinden ze een verzameling demo's en song fragmenten op bandrecorder banden en hard drives. Na beluisteren van het materiaal luidt de conclusie al snel dat deze een volwaardig album verdienen. De vraag is alleen, wat gaan we gebruiken? Samen met Bruce Driscoll, selecteren ze 10 nummers. De Schlesingerfamilie geeft toestemming voor het gebruiken van Adam 's opnames op het album. Met als gevolg dat Schlesinger in elk nummer meespeelt! Ik val altijd als een blok voor dit soort romantische muziekverhalen. En met recht blijkt. Het album staat weer vol met dezelfde ogenschijnlijk lichtvoetige melancholieke Indie pop (love songs voor volwassenen) en is een welkome aanvulling op het bestaande oeuvre. (Marcel van Vliet)

JAMES K
Friend

Friend is het resultaat van tien jaar experimenteren door James K, een multidisciplinaire artiest uit New York. Het

album mixt intuïtieve melodieën met emotionele lagen en een superstrakke productie, ergens tussen gitaar en electronica in. Met haar dromerige stem (een beetje à la Elizabeth Fraser) voelt het alsof je herinneringen herbeleefd die je nooit had. Een soort persoonlijk logboek van verleden, heden en toekomst. James K is al jaren actief in de internationale underground scene en werkte o.a. met Yves Tumor en Huerco S. (Simon Arends)

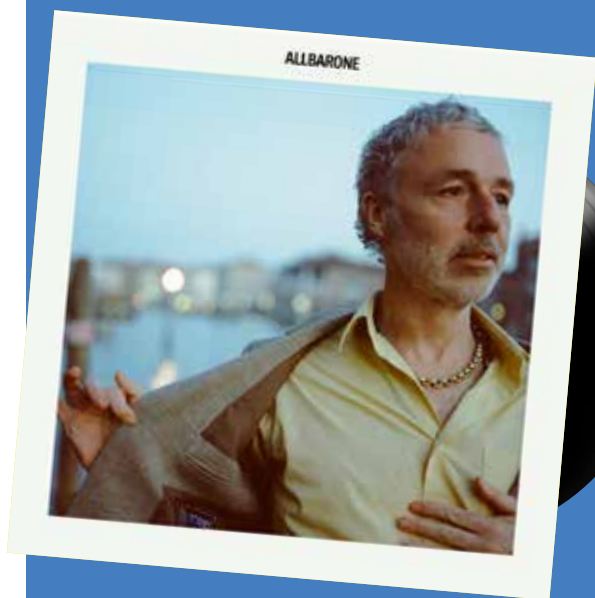

KANE
Exit & Entrances

Waarom de band Kane en dan in het bijzonder zanger/componist Dinand Woesthoff door het vaderlandse

journaille zo hard werden aangepakt, is voor mij altijd een raadsel geweest. De in 1999 opgerichte groep heeft op het cv toch prachtsongs als Damn Those Eyes, Rain Down On Me en No Surrender en daar komen er middels deze zwanenzang, hun achtste studioalbum, weer enkele bij, zoals het ontroerende Older, Part Of It, What If I Want You Now en Between You And Me. (Joop van Rossem)

LUISTERTRIP

BAXTER DURY
Albarone
(PIAS / Heavenly)

De eerste kennismaking met Baxter is voor velen de lp van zijn vader Ian Dury, voorman van The Blockheads: New Boots And Panties (1977). Niet op het vinyl, maar voorop de hoes ontmoeten we de jonge Baxter. De zoon, die evenals zijn iconische vader in de muziekscene zou belanden. Met new wave, alternatieve rock en Franse sferen die zouden overgaan in moderne hip-hop zoals te horen is op zijn eerste acht albums. Na een succesvol optreden op het Glastonbury Festival was het producer Paul Epworth (Adele, Paul McCartney, U2), die de zanger opwachtte en hem te kennen gaf een album te willen produceren. De opnames vonden plaats in Epworth's eigen North London Church Studio's waarna Baxter verzuchtte: "I am top of the world..." Hoe dan ook: Albarone is een heerlijk album, melodisch, futuristisch, ruimtelijk, met een frisse backing, waartegen Baxters ietwat sonore stem prettig afsteekt. Zangeres JG Grey zorgt voor de vocals zodat het genieten geblazen is! Naast de titelsong zijn het "The Wall"-achtige Return Of The Sharp Heads, het intrigerende The Other Me, en het Kraftwerk-achtige Schadenfreude die indruk maken. Een fantastische plaat! (Koo Schulte)

LUISTERTRIP

KING PRINCESS

Girl Violence

(Sony / Music For Nations)

King Princess (Mikaela Straus) weet intieme emoties en grootse anthems moeiteloos te combineren met haar mix van indiepop, rock en soul. Sinds haar doorbraak met queer anthem "1950" groeide ze uit tot een icoon dat thema's als liefde, identiteit en zelfontdekking eerlijk en met humor bezingt. Nu keert ze terug met *Girl Violence*, waarop ze zich herpakt na een langdurige relatie. Hier werkt Straus samen met producers Jacob Portrait en Aire Atlantica, wat resulteert in dromerige indiepop met DIY-klanken: elektronische soundscapes met uptempo ritmes en Mikaela's haast pratende zangstem, die de genuanceerde en rommelige dynamieken van vrouwenliefde verkent. Ook speelt Joe Talbot van Idles een grote rol op het nummer *Say What You Will*. Nieuwsgierig geworden? Luister dan alvast de single *RIK KP*, die Straus zelf omschrijft als een "slutty anthem for the lesbians." Vooral voor fans van Lorde en Magdalena Bay is dit een absolute aanrader. (Liz Bosman)

KERALA DUST

An Echo Of Love (PIAS)

Ooit begonnen als band die zich vooral richt op ritmische elektronica met hier een daar een bluesy gitaarlijn. Maar album voor album draait de band deze volgorde om. Deze

verandering was al goed hoorbaar in *Violet Drive* uit 2023 en wordt vervolgd op hun nieuwste en inmiddels vierde album. De muziek is nog steeds even sfeervol, hypnotiserend en bij vlagen dansbaar als daarvoor. Mede dankzij de bezwerende zang. Voornaamste verandering lijkt vooral dat er subtiel steeds meer warmte in de muziek komt. (Marcel van Vliet)

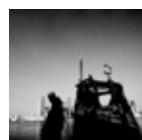

LA DISPUTE

No One Was Driving The Car (Epitaph/Anti-)

"No one was driving the car", is wat een politieagent zei na een fataal ongeluk met een zelfrijdende Tesla. Misschien brengt deze zin je meteen met je gedachten naar Elon

Musk en de dystopische staat waarin Amerika zich nu bevindt. Of misschien brengt deze zin je existentiële vrees over controle en hoe weinig we dat vaak bezitten. Voor Jordan Dreyer, frontman van post-hardcoreband La Dispute, gebeurde beiden. Dit resulteerde in hun nieuwste album, opgedeeld in vijf verschillende aktes. In die vijf aktes proberen verschillende karakters koste wat het kost hun hoofd boven water te houden te midden van klimaatrampen, religieuze perikelen, generationele trauma's en meerdere levels aan corruptie. De afwisselende intensiteiten, waarin spoken-word en geschreeuw wordt afgewisseld, voegen toe aan de vrees die de personages voelen. Zelfs de langste track op het album, genaamd *Environmental Catastrophe Film*, van acht en een halve minuut lang, voelt nergens langdradig. Het bouwt gestaag op, zakt weer in, bouwt weer op en explodeert op het einde. (Lotte Hurkens)

MARK LEWIS WILLIAM

Mark Lewis William

Mark William Lewis; op papier is de naam precies het Britse equivalent van de jongen van hiernaast. Schijn

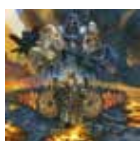
bedriegt af en toe, want achter het doodnormale alias schuilt een mysterieuze singer/songwriter die groot werd in de achterafzaaltjes van Zuid-Londen en die zich hult in poëtische nevelen. Zijn songs zijn met een bezetting van bas, drums, gitaar en harmonica evenwel erg toegankelijk, al is het aanvankelijk misschien even wennen aan Lewis' donkere, wat hese zangstem - type Bill Callahan. Voor liefhebbers van de betere melancholische indiepop. (Max Majorana)

LORNA SHORE 🍷
**I Feel The Everblack
 Festering Within Me**
 (Sony/Century Media)

Het heeft even geduurd voordat de nog altijd traditionele metalscene Lorna Shore volledig omarmde, maar sinds het beukende

Pain Remains uit 2022 en de intrede van zanger Wil Ramos, is de liefde beklonken en de band ingelijfd. Binnen het kolkende subgenre death-/metalcore heeft Lorna Shore zich ontpopt tot vaandeldrager die vooral jonge metalheads aanspreekt. Het nieuwe album *I Feel The Everblack Festering Within Me* zal de grootte van Lorna Shore doen aanzwellen tot monsterlijke grootte. Het nieuwe materiaal is veelal chaotisch gelaagd en draait als een duivelse, steeds versnellende digitale superstorm om het ratelende oog van drummer Austin Archey en de angstaanjagende en opgezwollen grint van Wil Ramos. Gitaarsynthesizers zorgen voor een apocalyptische, desolate sfeer en de duizelingwekkende breakdowns klinken als klappen van een vurende raketinstallatie. Het gitaarduo De Micco en O'Connor beneemt je regelmatig de adem met flitsende solo's en vingervlugge thrashriffs. *I Feel The Everblack Festering Within Me* zal iedereen die ernaar luistert omverblazen en infecteren. (Menno Valk)

MÅNEGARM
Edsvuren

Het Zweedse Månegarm bestaat volgend jaar 30 jaar en is met *Edsvuren* toe aan het dertiende album. *Edsvuren* betekent zoveel als "gezworen" en past als een Italiaans maatpak bij de toegankelijke Scandinavische folkmetal van de band. De teksten zijn vrij gebaseerd op de Noordse mythen en verhalen uit de geboorteregio (Stockholm, Zweden) en worden gedicht door drummer Jacob Hallegren die ook geschiedenisleraar is. Opmerkelijk detail is dat de fanbase van de band zich voornamelijk in Zuid-Amerika bevindt. (Menno Valk)

NATION OF LANGUAGE
Dance Called Memory

Nation of Language timmert aardig aan de weg met hun vierde album in vijf jaar tijd. Voor wie ze niet kent, grof gezegd is NOL een synthpop band in de stijl van OMD. Oh leuk retro! Nou nee, ze gebruiken een bekend palet en bouwen dit verder uit. Op hun nieuwste, proberen ze de melancholie van verlies te verdrijven. Volgens Rolling Stone vertalen ze individuele wanhoop naar een troostend collectief rouwen. Heel benieuwd waar hun ontwikkeling naar toe gaat leiden. Verplichte luisterkost. (Marcel van Vliet)

LUISTERTRIP

MECHATOK
Wide Awake
 (Beggars / Young)

Nu electropop en clubmuziek weer momentum hebben -denk aan de BRAT-zomer die we achter de rug hebben- past ook het nieuwste album van Mechatok precies in de hedendaagse tijdgeest. Het komt dan ook niet als verrassing dat de Berlijnse producer samenwerkingen met artiesten als Bladee, Tohji, en dus ook Charli XCX heeft gedaan. Stilistisch gaat dit album vele kanten op: van 2000s Nintendo's-achtige electropop, naar clubbangers als 'Addiction' of 'Expressions On Your Face' (featuring Bladee en Ecco2k), naar een ambient-achtige track als 'Sunkiss'. En hoewel het qua stijlen uiteenloopt, is dit album toch thematisch en gevoelsmatig verbonden. Thematisch door telkens vragen te stellen die bij de moderne tijd horen; vragen die gaan over identiteit in een hypermedia-wereld. Overigens klinkt dit album ook alsof het zich afspeelt op het internet, door de bubbelige en glitchy geluiden. Gevoelsmatig is dit album verbonden, door een gevoel van melancholie dat als rode draad door dit hele album heen zit verweven. Dit album is dansbaar, maar tegelijk gevoelig. Een electropop-plaat voor mensen die zich soms verloren voelen in de hedendaagse wereld. En of deze mensen dan gevonden willen worden, of juist verder verloren willen raken, daar is Mechatok nog niet over uit. (Lotte Hurkens)

CURTIS HARDING

Departures & Arrivals: Adventures Of Captain Curt

(Epitaph/Anti-)

LP, LP Coloured, CD

Curtis Harding pakt je bij je hand om samen te reizen door zijn nieuwe soul universum op zijn nieuwe album 'Departures & Arrivals: Adventures of Captain Curt'. Dit vierde album is de opvolger van 'If Words Were Flowers' uit 2021. Dit keer besloot de soulzanger alles zelf te produceren en nam deze plaat op in de studio Electric

Deluxe Recorders van Adrian Quesada (Black Puma's). Voor wie zijn muziek niet kent: Curtis Harding mengt old school 60's soul met r&b, hiphop, garage rock en psychedelica. De muzikale ruimtereis die Curtis Harding maakt op deze plaat is voortgekomen uit het feit dat hij zich in periodes ontheemd voelt, veel van huis is en de connectie mist met de mensen van wie hij houdt. In het openingsnummer 'Out in the Black' verwoordt hij dat maar al te goed.

(Cause it's a hard lesson to learn, alone, cause you're a grown man so now, atone)

Veel reverb geeft de nummers een ruimtelijk effect, wat eer aandoet aan het overkoepelend thema. De muziek neemt je namelijk mee naar hogere sferen, terwijl de teksten je met beide benen op de grond houden. Halverwege de plaat gaan voor het eerst de tafels en stoelen aan de kant op het zeer dansbare nummer 'The Power', waarbij het moeilijk stilzitten is. Het nummer 'True Love can't be blind' opent met een fraaie melodie op toetsen die halverwege wordt ingekleurd door de strijkers. Het is knap hoe deze plaat van Curtis Harding je wederom in de soul-flow kan brengen. (Vera Verwoert)

GRANDCRU

LUISTERTRIP

SHAME

Cutthroat

(Konkurrent / Dead Oceans)

Voor iedereen met wagenziekte is het af te raden de clip te kijken van Cutthroat, de openingstrack van het gelijknamige nieuwe album van postpunkband Shame. Met producer John Congleton (St. Vincent, Angel Olsen) achter het stuur heeft Shame een album gemaakt waarin je als luisteraar door alle bochten van hun muzikale spectrum wordt meegenomen. Bij de intro weet je nog totaal niet hoe het gaat eindigen. Strakke ritmewissels, onverwachte tussenstukjes en speelse teksten houden je constant nieuwsgierig. Zanger Charlie Steen vertelt over de invloed van Oscar Wilde: "Het leven is veel te belangrijk om serieus te nemen." En die speelsheid is door het hele album terug te horen. Toch gaat het wél ergens over: we leven in gekke tijden, en dit album gaat over de lafaards en hypocrieten waar er op dit moment veel van zijn. In nummers als Cowards Around en Packshot zijn de woede en frustratie goed te horen. Met humor sleept Shame zich erdoorheen. Op Cutthroat ontdekt de band nieuwe geluiden en experimenteert (hoewel het vaak al veel verder gaat dan alleen experiment) met elektronische sounds over hun echte bandgeluid heen. Met al die nieuwe geluiden en constante verrassingen is dit album een echt plezier om naar te luisteren. (Liz Bosman)

TOM ODELL

A Wonderful Life

(PIAS)

Soms is het een echt cadeau als je een album mag luisteren nog voordat het in de winkels ligt. Het album 'a wonderful life' is zo'n cadeau. Na zijn geweldige debuut met het album 'Long

way down', inmiddels alweer 12 jaar geleden, was ik Tom Odell een beetje uit het oog/oor verloren. Met dit nieuwe album is hij weer helemaal terug op mijn luisterlijsten. Ik heb ooit gelezen dat, als je Tom een podium geeft met een piano, dat voldoende is om een hele zaal stil te krijgen en te laten genieten. Zijn liedjes beginnen vaak een beetje zacht, rustig tot hij in het midden ineens uitbarst in een exalterend gezang om dan weer wat rustiger te eindigen. Een uitzondering is 'Can we just go home now' wat voor Tom best een heel stevig nummer is dat begint met drums en waar hij zijn stembereik lijkt te testen. En dat bereik is heel groot. In november ga ik hem live horen. Kan niet wachten. (Jurriën van Rheede)

PICKLE DARLING

Battlebots

Pickle Darling is het pseudoniem van Lukas Mayo, een Nieuw-Zeelandse muzikant.

Hij maakt fragmentarische pop, door samples en instrumenten aan elkaar te koppelen ontstaan songs, die heel dromerig van karakter zijn. Er klinken zachte akoestische gitaren, hemelse toetsen en andere instrumenten. Mayo prevelt zijn half gefluisterde teksten te midden van de spaarzame begeleiding. Dit tweede album verschijnt drie jaar na het debuut. Mayo heeft de afgelopen jaren waarschijnlijk in zijn studio gezeten op zoek naar de mooiste geluiden. Prachtig resultaat. (Erik Mundt)

MARGO PRICE

Hard Headed Woman

(Universal)

Tijdens een eerbetoon aan Bob Dylan in Madison Square Garden werd Sinéad O'Connor uitgejoeld omdat ze bij een televisieoptreden een foto van de paus had verscheurd. Kris

Kristofferson ving haar na de tijd op en zei: "Don't let the bastards get you down." Die uitspraak inspireerde Margo Price voor het gelijknamige nummer op haar vijfde studioalbum Hard Headed Woman. Matt Ross-Spang, die ook haar debuutalbum produceerde, nam het album op met Price en haar nieuwe band, met o.a. Logan Ledger in de gelederen. Het album opent met de prelude waarin ze zegt: "I don't owe you f*cking shit," gevolgd door het krachtige Don't Let The Bastards Get You Down. Het duet met Tyler Childers is het hoogtepunt van het album ook het duet met Jesse Welles mag er zijn. Afsluiter Kissing You Goodbye, een nummer van Waylon Jennings, werd aangedragen door zijn weduwe Jessi Colter. Hard Headed Woman is een krachtige mix geworden van klassieke country en moderne rebellie. (Thijs Walhof)

LOLA YOUNG
I'm Only Fking Myself**
 (Universal)

LP coloured, LP indie only, LP Exclusive, LP transparent, CD

Op Lowlands 2025 kondigde Lola Young het zelf aan "dit is mijn laatste show met deze setlist want mijn nieuwe album komt eraan". Het is razendsnel gegaan met Lola Young. Haar huidige succes album "This wasn't meant for you anyway" uit 2024 met de megahit Messy zorgde voor het succes dat ze verdient. Nog maar 24 jaar jong is deze Londense ster maar wel met een rugzak vol levenservaringen. En dat hoor je helemaal terug in haar catchy teksten die ze met een

Zuid Londens accent lekker brutaal brengt. Ze heeft dezelfde harde muziekopleiding gevolgd als Adele en Amy Winehouse dus ze weet waar je de mosterd moet halen. De vraag is weet ze het succes van haar vorige album minimaal te evenaren? I'm Only F**king Myself is zoals ze zelf zegt "mijn ode aan zelf- sabotage, de kans om mezelf te herpakken op de rand van de afgrond". Maak je borst dus maar nat!

Even word je op het verkeerde been gezet door een lief stemmetje die een kort verhaaltje deelt en dan barst ze los. Op een moderne beat zingt ze over haar fuck ervaringen met boys & girls in "Fuck Everybody". "One Thing" swingt zoals we Lola kennen en zomaar kan uitgroeien tot een nieuw megahit. Daarna deelt Young haar ervaringen met de dealer die ze had. "Spiders" is een song die haar band op volle kracht laat horen van mierzoet en zacht naar hard. Dat geldt ook voor de songs "Post Sex Clarity" en "Sad Sob Story". Lola weet de vaart erin te houden met allemaal songs die ze zelf 100% naar haar hand zet. Voor je het weet ben je aanbeldend bij haar nieuwe single "Not Like That Anymore" waarin ze aangeeft niet meer genaaid wil worden zoals vroeger. Al haar demonen heeft ze bezongen als ze je laat landen met een bijna akoestische "who fucking cares". Mijn boxen roken nog na van zoveel schitterende f**cking songs. (Frank de Bruin)

CLAW BOYS CLAW
 Fly
 (Excelsior)

LP coloured, LP gold, LP, CD

Aan al het goede komt een eind — althans, zo wil het cliché. Maar waarom eigenlijk? Het hoofdstedelijke Claw Boys Claw vindt het na meer dan veertig jaar, veertien albums en honderden optredens wel wetlijtjes. Eind jaren tachtig ontving de band uit handen van toenmalig minister Eelco Brinkman de BV Popprijs, waarin het juryrapport de band roemde: "voor zijn overdonderende live-act en de sneltreinvaart waarmee de sinds 1983 bestaande formatie aan de weg timmert." De rest is geschiedenis. Inmiddels heeft de band een omvangrijk repertoire om live uit te putten, en kun je nummers als So Mean, On The Run, Shake It On the Rocks, Super Kid en onnavolgbare covers als Locomotive Breath en Venus als heuse klassiekers bestempelen. De handdoek wordt nu weliswaar geworpen, maar dan wel op een manier die des Claw Boys is.

Hoewel de handdoek ogenschijnlijk in de ring wordt gegooid, gebeurt dat op z'n Claw Boys: bezweet, met vlekken, en doorspekt van het eerlijke verhaal dat de band al decennia vertelt. Dat verhaal lijkt met Fly een laatste hoofdstuk te krijgen. Nog altijd wordt hun muziek omschreven als "garagerock", maar dat label dekt de lading al lang niet meer. Wat Fly dan precies is? Zoals een van de bandleiden het treffend verwoordde: "Het is en blijft muziek, of je het nu leuk vindt of niet." (Jeroen van der Vring)

LUISTERTRIP

PARCELS

Loved
(Virgin)

LP coloured, LP, CD

Parcels is terug met LOVED, hun meest persoonlijke, introspectieve en complete werk tot nu toe. De vijfkoppige band uit Australië (nu vanuit Berlijn) mixt weer moeiteloos funk, disco en pop met elektronische invloeden. Maar dit keer voelt het alsof alles klopt. Alles waar ze de afgelopen jaren mee hebben geëxperimenteerd komt hier samen.

Het album opent met To Be Loved, een vrolijke, energieke track die meteen zin geeft om te bewegen. Liefde is het centrale thema, in alle vormen. Van de funky Yougotmefeeeling tot het emotionele Sorry, Parcels laat weer zien dat ze niet alleen muzikaal sterk zijn, maar ook gevoel durven tonen. De band omschrijft het als een album over verbondenheid, met elkaar én met hun luisteraars. Een individuele reis in een gezamenlijke, feestelijke beleving.

Hun kenmerkende hoge meerstemmigheid is op veel nummers te horen, net als strakke baslijnen en gitaar-riffs waar je instant vrolijk van wordt. Leaves is een soort viering, Summerinlove stelt de kwetsbare vragen "Is this enough? Am i in Love?" en Iwanttobeyourlightagain sluit het album af met

RISE AGAINST Ricochet

Rise Against is een band uit Chicago, Illinois die sinds de oprichting in 1999 opzwepende punkrock speelt. De veelzijdige en populaire band mixt furieuze old-school punk met uitgesproken, politiek getinte teksten waarin belangrijke maatschappelijke thema's op een positief kritische manier worden belicht. Ook op het nieuwe album Ricochet is zanger Tim McIlrath weer het stralende en herkenbare middelpunt die de sterke melodieën en razende versnellingen extra in hun kracht zet. Mede daardoor is Ricochet weer een lekker pakkend en erg goed album. (Menno Valk)

SAINT ETIENNE International (PIAS / Heavenly)

International is het dertiende en laatste album van Saint Etienne. Het Londense trio maakt al sinds het allereerste begin in 1990 een überhippe mix van pure pop (denk Burt Bacharach) en nineties-dance die met dank aan zangeres Sarah Cracknell aanvoelt als een zacht zomerbriesje. International is feestelijk (het heerlijke met blazers omlijste Brand New Me) en tegelijkertijd melancholisch (houd het maar eens droog bij afsluiter The Last Time) en daarom een mooie kroon op de carrière van Saint Etienne. (Peter van der Wijst)

EAGLE-EYE
CHERRY

WO 22.10.25

MAN/WOMAN
/CHAINSAW

DO 30.10.25

LONG FLING

WO 05.11.25

AMENRA

DO 13.11.25

SWANS

ZA 15.11.25

TAKUYA
KURODA

ZO 16.11.25

THE LATHUMS

WO 03.12.25

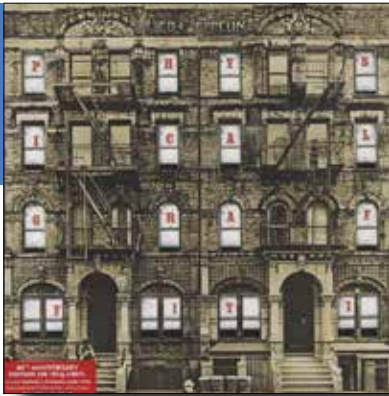
DOORN
ROOSJE

SABRINA CARPENTER
Man's Best Friend
(Universal)

LP opaque blue, LP indie only, LP exclusive, CD, CD exclusive

De lat lag hoog na het enorme succes van Sabrina Carpenters vorige plaat, maar *Man's Best Friend* bewijst dat dit geen struikelblok hoefde te zijn. Het album zette direct de toon met een "controversiële" cover, al draait het uiteindelijk om de muziek. Met hetzelfde team aan boord is de magie aangescherpt: minder ruis, meer focus. En dat blijkt zelfs nog beter te kunnen werken. Verwacht geen radicale uitstapjes, maar wel genoeg onverwachte wendingen om te blijven verrassen. Het maakt een overtuigende toevoeging aan Carpenters' groeiende repertoire, en de tijd zal leren of dit album haar naar nog hogere pieken brengt. Single *Manchild* vormt een sterke introductie, waarna meerdere hoogtepunten volgen. Gelukkig hoeven we niet langer te verachten dat een popster een rolmodel is voor de jeugd: Carpenter schudde dat imago vroeg van zich af en gaat hier nog een stap verder. Daarmee bewijst ze niet alleen haar volwassenheid als artiest, maar ook dat ze haar plek in de huidige popscene stevig heeft verankerd, en voorlopig nog lang niet is uitgezongen. (Laurens Elderman)

LED ZEPPELIN
Physical Graffiti (50th Anniversary) / Live E.P.
(Warner)
 LP limited edition, LP, CD

Voor de eerste plaat op hun eigen Swan Song label had Led Zeppelin iets groots in gedachte. Met een deel nieuw materiaal en genoeg sterke songs van eerdere sessies konden ze makkelijk een dubbel-LP vullen. Zo gezegd, zo gedaan, want een dubbelaar was toentertijd een statussymbool.

En eerlijk is eerlijk: qua pretentie, invloed en reikwijdte kan Physical Graffiti zich meten met klassieke dubbelaars als Exile

On Main Street, Blonde On Blonde en The White Album. Het oriëntaalse Kashmir, de uitgerekte blues In My Time Of Dying, de gesperde funk Trampled Under Foot, uitstapjes naar folk en typische Zep-rockers, ze deden alles wat ze kunnen, en hoe! Daarbij de iconische hoes met de brownstone huizen in Greenwich Village, waar je achter de ramen allerlei bekende personen en beelden kon laten verschijnen. Omdat Physical Graffiti dit jaar Abraham ziet, wordt hij op vinyl opgeleukt uitgebracht: een extra schijf met outtakes (bekend van de reissue uit 2015) en de originele promotieposter. Tegelijk met deze reissue verschijnt er een live-EP, met vier songs die eerder op de geweldige live DVD uit 2003 verschenen (hopelijk gevolgd door de rest van die opnames!). Destijds niet vies van grootspraak, schijnt Robert Plant ooit gezegd te hebben dat Led Zeppelin met Physical Graffiti iets monumentaals als de vijfde symfonie van Beethoven wilde maken: 'niet iets dat mensen zich over 50 jaar nog herinneren, maar iets dat er voor altijd zal zijn'. Of dat laatste gaat gebeuren is de vraag, maar de 50 jaar heeft Physical Graffiti moeiteloos gehaald. (Louk van der Schuren)

ED SHEERAN
Play
(Warner)

LP coloured, LP marble, CD deluxe, CD

Na een onwennig uitstapje met Autumn Variations, keert onze rossige guy-next-door terug naar de symbolen. We kennen de verschillende mathematische tekens. Nu is het tijd voor het omgevallen driehoekje, wereldwijd bekend als de play-button. Press play, zo gemakkelijk lijkt het schrijven van liedjes Sheeran ook af te gaan. Gewoon gaan. Zijn stem is ever so sweet, zijn hooks catchy en een aantal refreinen Wembley-ready. De kritische noot klinkt ook hetzelfde als al eventjes: vernieuwend, verrassend en flitsend is het allemaal niet (meer). Wel gaat Old Phone in je kop zitten, is A Little More ouderwets soulvol en daarmee een welkome knipoog naar zijn soulvolle timbre op zijn vroegste werk (inclusief raps!? - weet je nog You Need Me, I Don't Need You waarmee hij doorbrak) en is hij voor Sapphire duidelijk even op bezoek geweest in India. Nu alleen uitkijken dat de volgende plaat niet Shuffle heet (inclusief symbooltje) en we zonder het te weten nummers van verschillende albums schudden! (Stef Mul)

DAVID BOWIE

I Can't Give Everything Away (2002 - 2016)
(Warner)

18LP, 13CD

Sinds Jezus' zelfverkozen Hemelvaart, was er niemand meer die zo magistraal zijn eigen heengaan orkestreerde, als David Bowie begin januari 2016. De gevolgen van zijn ziekte hield hij aardig privé - hij wist dat zijn einde naderde - terwijl hij ondertussen gewoon door beukte op de planken met zijn musical Lazarus. Achter de schermen werkte hij in de grootste stilte aan zijn eigen epitaaf, het majestueuze Blackstar. Zijn einde, maar ook een nieuwe begin. Als een ster op sterven na dood, die ooit schitterde maar nu is gedoofd, zonder zijn oude vorm te verliezen. Wat hij heeft betekend, zal nooit vergeten worden. Tien jaar na de stille opnames van Blackstar (en de companion piece No Plan) is het tijd voor de laatste Boxset der Bowiestiek; pak en beet de laatste vijftien jaar van een loopbaan die te vaak vooral wordt gelauwerd om de glamoureuze jaren zeventig. In het laatste kwart van zijn bestaan, maakte de stervende ster nog een aantal flinke wedergeboortes mee, die stuk voor stuk kunstwerken zijn. Zoals alleen de grootste kunnen, hoor je op *Heathen* (2002) na elektronische avonturen in de 90s ineens weer een punky, rocky, dubby en broody Bowie. *Reality* (2003), de laatste waarmee hij zou toeren, deed daar nog een schepje bovenop, waarna het ruim een decennium stil bleef en het magnum opus Blackstar zonder aankondiging aan de wereld werd gepresenteerd. Hoe vul je dan 13 cd's of 18 lp's? De boxset zit bordevol verrassingen waar fans naar hunkeren, zoals een nooit eerder officieel uitgebrachte gigaset op het Montreux Jazz Festival en een aantal schijven demo's, remixes en voorheen digital-only's. Voer voor de fans! (Stef Mul)

ARJEN ANTHONY LUCASSEN

Songs No One Will Hear

(Sony/Century Media)

LP, CD, CD Ltd

Dertien jaar na 'Lost In The New Real' brengt Arjen Lucassen onder eigen naam zijn langverwachte soloalbum 'Songs No One Will Hear' uit via het InsideOut label. Wat zouden mensen doen als ze nog maar vijf maanden te leven hadden? Over die vraag gaat dit meeslepende en conceptuele epos die de laatste maanden vóór een wereldvernietigende astroïde-inslag behandelt. Sommige mensen raken in paniek, anderen geven feestjes, weer anderen vallen uit elkaar en enkelen vinden rust te midden van de chaos. Songs No One Will Hear is de soundtrack van de apocalyps. De eindtijd is door Lucassen op muziek gezet en voorzien van teksten die soms humoristisch, soms beklemmend en soms ook erg surrealistisch zijn. Is het goed? Nee, het is steengoed!

Lucassen neemt de meeste instrumenten én vocalen zelf voor zijn rekening, iets wat op bijvoorbeeld zijn Ayreon albums nooit het geval is. Maar het klinkt allemaal heel vertrouwd en bekend. Het is opnieuw een enorme dosis progrock, metal en hier en daar wat folk maar dan wel zeer gevarieerd en dynamisch over de plaat verdeeld. En natuurlijk ontbreken de bekende vrouwelijke stemmen niet, zoals die van Irene Jansen, Floor Jansen (Nightwish) en Marcela Bovio (Stream Of Passion). Instrumentaal wordt Lucassen bijgestaan door o.a. Joost van den Broek op de overal ronkende Hammond, Koen Herist op drums en Jeroen Goossens (Flairck) op fluit. Op 12 september kan je (in allerlei formaten) gaan luisteren naar dit meesterwerk. Ik zou het zeker doen. Je hebt nog vijf maanden de tijd. (Gert van Engelenburg)

SOPHIE ELLIS-BEXTOR

Perimenopop

Op haar vorige album probeerde Sophie Ellis-Bextor andere sounds uit, maar op *Perimenopop* keert ze vol zelfvertrouwen terug naar het iconische dance-popgeluid waar ze begin deze eeuw mee doorbrak. De 46-jarige zangeres zit middenin de perimenopauze maar schaamt zich absoluut niet om ouder te worden en viert daarom zelfverzekerd haar kracht. Dat verklaart ook meteen de albumtitel. Tracks als *Relentless Love*, *Vertigo*, *Taste*, *Dolce Vita* en *Freedom Of The Night* staan garant voor puur plezier met een dikke laag retro. Zo horen we een doorgewinterde artiest als Sophie Ellis-Bextor het liefst. (Stef Ketelaar)

JORIS VOORN

Serotonin

(Armada Music)

Prog/Techno-producer en DJ Joris Voorn weet als geen ander ziel in zijn muziek en composities te leggen. Zijn classic track "Ringo" bv. is een klassieker omdat het haarfijn de band

tussen zoon (zijn Ringo) en vader treft. Je weet niet waarom, maar je voelt het in elke vezel van de muziek. Voorn komt uit een muzikaal nest: zijn vader een klassiek muziek-componist en zijn moeder muziek-lerares. Voorn's solo-album (losse tracks) "Serotonin" is een eerbetoon aan zijn recent overleden vader, maar raakt ook andere persoonlijke ervaringen zoals de breuk met zijn liefdespartner. Hij componeerde tracks - zoals 'Session One' en 'Moon' - in zijn ouderlijk huis in de kamer waar zijn vader zijn abstracte muziek ooit componeerde. Serotonin treft hiermee opnieuw raak en loepzuiver in the feels. De tracks zijn niet somber of zwaar maar heartfelt en up. Techy, harmonie, vocalen, melodius en extreem goed geproduceerd. Een plaat die je tijden met je mee kunt dragen. Op de dansvloer, bed, bank. Overall waar het leven je brengt. (Frank Renooij)

WEDNESDAY

Bleeds

(Konkurrent / Dead Oceans)

Het duurde even, maar met *Rat Saw God* uit 2023 werd de Amerikaanse band Wednesday eindelijk geschaard onder de betere indierock bands van het moment. Met *Bleeds* bevestigt de

band uit Asheville, North Carolina, deze status nog eens. De band kiest op haar nieuwe album voor een vertrouwd recept met de karakteristieke stem van frontvrouw Karly Hartzman, het gruisige gitaarwerk van MJ Lenderman, de ruwe productie van Alex Farrar en zowel invloeden uit de indierock als uit de Americana. MJ Lenderman heeft de band inmiddels verlaten, maar werkte gelukkig nog wel mee aan het nieuwe album, waarop zijn voormalige geliefde Karly Hartzman de meeste aandacht naar zich toe trekt met zang die recht uit het hart komt. De muziek van Wednesday is in het verleden vaak vergeleken met die van Big Thief en daar is zeker wat voor te zeggen, maar de band verdient ook absoluut een eigen plekje in de spotlights. (Erwin Zijleman)

LUISTERTRIP

MARISSA NADLER

New Radiations

(PIAS)

Op haar negende album, *Path Of The Clouds* uit 2021, koos Marissa Nadler voor een voller geluid, mede verzorgt door Simon Raymonde van Cocteau Twins, harpiste Mary Latimore, en duizendpoot Milky Burgess. Het resultaat was een van de mooiste albums in het toch al hoogstaande oeuvre van deze volstrekt eigen klinkende singer/songwriter. Voor het door haarzelf geproduceerde *New Radiations* pakte ze de zaken desondanks weer anders aan. Gebleven is Milky Burgess, maar zijn vervormde gitaarspel en dronende synths zijn nu naar de achtergrond gemixt, zodat de akoestische gitaar en prachtige stem (en soms piano) van Marissa Nadler in de – gedimde – spotlights staan. Dat werkt perfect. De dreigende accenten die Burgess legt, zorgen ervoor dat de zeer etherische klanken van Nadler niet vervliegen. Deze schitterende, verhalende tiende klinkt daardoor net weer anders dan eerder werk, maar toch ook weer uit duizenden herkenbaar als Marissa Nadler. Nu indiefolk door het succes van bijvoorbeeld Big Thief weer aanslaat bij een groter publiek, zou het mooi zijn als nu ook Marissa Nadler eindelijk de brede erkenning krijgt die ze al heel lang verdient. (Marco van Ravendorst)

LUISTERTRIP

KASSA OVERALL

C.r.e.a.m (Cash Rules Everything Around Me)
(Warp)

Kassa Overall is een radicaal genie die weigert maat te houden, evenals richting en grenzen. Naast zijn skills achter de drumset, pakt hij regelmatig de mic voor wat woordelijke hersenspinsels en hakt hij muziek het liefst op in vervormbare stukjes. Dit leverde al een paar magnifieke jazzplaten en digitale mixtapes op, die in het diepste van hun ziel hiphop zijn. Grappig dat op de lp waarop hij voor het eerst echt letterlijk hiphop klassiekers interpoleert, hij zijn puurste jazz tot nu toe weet te produceren. De opener Freedom Jazz Dance staat nog het dichtstbij het origineel, daar de Eddie Harris compositie al een moderne Miles Davis behandeling kreeg met behulp van Nas. Ook Digable Planets' originele Rebirth of Slick (Cool Like Dat) luistert al als een dikke bop plaat, al is het fijn om de dikke Art Blakey blazers en baslijn samples een keer echt te horen uitmonden in gesoleer. Maar het wordt echt interessant als hij aan de haal gaat met hiphop die minder geworteld is in jazz. Nuthin But A "G" Thang, met die zweele Leon Haywood disco sample, klinkt ineens als een licht dreigende Bobby Hutcherson ballade. Het stukje Dancing In The Moonlight Knight van Genesis in OutKast's SpottieOttieDopaliscious groovert ineens de pan uit en zelfs Juvenile's New Orleans bounce klinkt als een heerlijke hard bop. Hoogtepunt is de titeltrack, tevens een Wu-Tanf meesterwerk. Kassa's versies zou niet misstaan op geen enkele late-60s Blue Note plaat van Shorter noch Hancock. Een festijn voor jazz- en hiphopfans. (Stef Mul)

TWENTY ONE PILOTS

Breach

(Warner)

LP yellow and black, LP red, Picture Disc, CD

Ondertussen is Twenty One Pilots allang geen onbekende naam meer. Waar de band in de beginjaren vooral een cultstatus had opgebouwd, groeiden ze met het gigantische succes van Blurryface en later Trench uit tot een wereldwijd fenomeen. De laatste platen kregen echter wisselende reacties; sommige fans misten de rauwe energie en het experimentele lef waarmee het duo ooit de alternatieve popscene veroverde. Toch lijkt de tweemansformatie, bestaande uit Tyler Joseph en Josh Dun, nu helemaal terug in vorm te zijn.

De eerste twee singles van hun aankomende album, The Contract en Drum Show, laten overduidelijk horen dat de band teruggrijpt naar de sound die hen ooit groot maakte. Het klinkt weer fris, energiek en onverschrokken, met dezelfde drive die eerder al miljoenen luisteraars wist te raken. Fans zullen ongetwijfeld herkenbare elementen ontdekken die doen denken aan de hoogtijdagen van Blurryface en Trench, terwijl er tegelijk genoeg nieuwe details in de productie verstopt zitten om het spannend te houden.

Wij wrijven in ieder geval in onze handen voor wat lijkt op een echte return to form van Tyler en Josh. Het aftellen kan beginnen, want wij kunnen niet wachten om het nieuwe album in zijn geheel te beluisteren en te beoordelen. (Ruben de Melker)

WEVAL
Chorophobia
(PIAS / Technicolour)

LP coloured, LP indie only, CD

'Chorophobia': de angst voor het dansen en dansgerelateerde situaties ;) Een titel met een knipoog voor het nieuwe Weval album. Waar de eerdere albums filmisch, psychedelisch en low BPM waren is de nieuwe richting die het Nederlandse duo inslaat namelijk veel meer gericht op dansbaarheid, met clubstructuren in de composities, hogere BPMs en veel energie. Een eerste aankondiging kregen we hiervan op de 2024 Night Versions EP. Weval klinkt een stuk frisser dan 2 jaar terug en dit album heeft daardoor dezelfde attentiewaarde als hun debuutalbum uit 2016. Puntje van je stoel als je het opzet! Chorophobia heeft twee (nieuwe) gezichten: in de ene verte stijlverwant met Daft Punk, in de andere verte klinkt er ook Soulwax door in de meer percussieve tracks. Zowel thuis in de dance scene als in de indie crowd doet die crossover steengoed en Weval klinkt nog steeds als Weval met zijn eigen onderscheidende signatuur. De arrangementen zijn overzichtelijk, open, transparant en dik in de mix met een prominente rol voor analoge synths die alle ruimte krijgen in het palet. Weval tourt nog door Nederland en de rest van Europa, dus los van deze nieuwe plaat uitchecken en in huis halen, misschien ook kaartje op de kop tikken voor een nachtje beuken op hoog volume met zweet op Weval 2.0! (Frank Renooij)

INTERVIEW

BIG THIEF

Adrianne Lenker, een van de belangrijkste muzikanten en tekstdschrijvers van deze generatie, ligt op haar rug met haar benen omhoog tegen de muur. Drummer James Krivchenia voert rustig yoga-oefeningen uit, en gitarist Buck Meek zit kalmpjes en ontspannen op de bank. Uitgeput en tegelijk opgelucht vertellen ze op een zomerse dag in Amsterdam over een nieuw opnameproces, samenwerken met talloze gastartiesten, de betekenis van rock 'n roll, de oneindigheid van het universum en over liefde. Dit alles komt namelijk samen op de nieuwe Big Thief-plaat: Double Infinity.

(Door: Daan van Eck)

Een cadeautje in de vorm van gastartiesten

Het is niet zonder reden dat de drie leden van Big Thief op het tapijt gaan liggen, of de behoefte voelen om rek- en strekoefeningen te doen. Allereerst vanwege een zware perstour, die ze in drie dagen tijd van Parijs naar Amsterdam en Berlijn brengt. Maar bovenal is het de zienbare opluchting die de band lijkt te voelen. De jeuk om een nieuw album de wereld in te slingeren. Ditmaal voelt het extra zoet. Adrianne legt het ondersteboven uit: 'We hebben lang moeten zoeken. Max (Oleartchik, bassist) verliet de band en ineens waren we een drietal. We maakten liedjes als drietal, maar eigenlijk voelde het niet helemaal goed. Er was een grote verandering nodig.'

En die verandering wisten ze pas afgelopen winter te vinden. In het koude New York waar de frisse wind letterlijk en figuurlijk waaide. Figuurlijk, omdat de band besloot om talloze gastartiesten uit te nodigen om mee te werken aan Double Infinity. Adrianne leverde alleen de songteksten en een idee van hoe de liedjes er ongeveer uit moesten zien, en met de groep werden de liedjes door middel van jamsessies tot leven geroepen. 'Het was pure vreugde, het voelde als een cadeautje', vertelt Adrianne. 'Een van de beste beslissingen die we hebben gemaakt. Normaal gesproken knutselen we een album helemaal zelf in elkaar, brengen we alle laagjes zelf aan. Maar nu hoorde ik af en toe 10 verschillende instrumenten, en was ik er voor geen enkele zelf verantwoordelijk. Continu werden we verrast. Alsof we eindelijk de ramen in de kamer konden openzetten. Het had een heel cathartisch en nieuw effect op mij.'

Van perfectionisme naar intuïtie

Het was nog even spannend, vertelt gitarist Buck Meek. 'Alle uitnodigingen waren verstuurd, de studio was geboekt, maar wat als het uiteindelijk helemaal niet zou werken? Als er een gebrek zou zijn aan chemie?' Uiteindelijk bleek al die spanning voor niets in de hoedanigheid van de leden van

Big Thief te hebben gezeten. Het opnameproces was 'magisch', als Adrienne het in één woord samenvat. 'Alles klopte, het is een van de meest plezierige periodes die we als band hebben meegemaakt, denk ik.' James en Buck knikken instemmend. 'Het voelde vanaf het begin als een beloning voor de struggles die we drie jaar lang hadden met de volgende stap als band. Eigenlijk wisten we meteen: dit is het. Ik had nooit durven dromen hoe liedjes als 'Grandmother' en 'Incomprehensible' zijn geëvolueerd sinds het moment dat ik ze schreef.'

Daarvoor moesten James, Buck en Adrienne wel even hun perfectionistische karakter opzij zetten. Normaal zijn ze zelf compleet onder controle van het opnameproces, zelf verantwoordelijk voor alle kleine details, maar nu dus niet. 'Maar dan kom je er eigenlijk achter hoe fijn dat kan zijn', lacht Adrienne. 'En hoe een groep goede muzikanten en goede vrienden, want we hadden vooral ook gewoon veel vrienden uitgenodigd, het beste in elkaar naar boven kan halen. Eigenlijk lieten we alle touwtjes los. Vrijwel alles was puur op gevoel, intuïtief gespeeld. Wat ik me heb gerealiseerd... Het menselijk brein is zo ongelooflijk snel. Meestal speelde iemand een groove, en bouwde de rest er een volwaardige track omheen. Ik had nooit verwacht dat Big Thief-liedjes konden klinken als de liedjes op Double Infinity', concludeert Adrienne.

Oneindigheid

Hoe de nieuwe liedjes klinken? Nou, behoorlijk weelderig en gedetailleerd. 'Ons eerste koptelefoon-album!', noemt Adrienne het lachend. Een album waar je een koptelefoon van goede kwaliteit moet aanschaffen om alle onderliggende ideeën en instrumenten te kunnen horen, een album waar je iedere luisterbeurt weer nieuwe kleinigheden ontdekt. Soms bevatten de folkliedjes ineens wat aspecten van droompop, de vocalen zijn per liedje op opvallend verschillende manieren gemixt.

***"Het is een album over
de micro en de macro, de
kosmos, het universum.
Over hoe raar het is om
mens te zijn, proberen uit te
zoeken wat de bedoeling is
van bestaan."***

Net zo ambitieus en typisch Big Thief als de songwriting van Adrienne op dit album, dat niet voor niks Double Infinity heet. Ze lijkt bezig met tijd, de oneindigheid van liefde, de veranderende aarde, verloren herinneringen. 'Ik wilde een album over Alles maken,' lacht ze. 'Klinkt waarschijnlijk heel onduidelijk. Dat is het ook wel. Een album over de micro en de macro, de kosmos, het universum. Over hoe raar het is om mens te zijn, proberen uit te zoeken wat de bedoeling is van bestaan.'

Of ze de meaning of life heeft gevonden in het proces?

'Nee niet echt,' lacht ze. 'Maar neem een liedje als Grandmother. Die heeft een compleet andere betekenis gekregen tijdens het opnameproces. Het voelde alsof we een diepere laag wisten te bereiken met z'n allen, alsof we een soort tijdloos gevoel wisten te creëren. Het gaat in principe over de sombere toestand van de wereld, hoe we alles kapotmaken als mensheid. Maar uiteindelijk haalde ik juist heel veel hoop uit het liedje. Rivieren, stenen, de robuustheid van natuur. Dat soort dingen kunnen nooit kapot. De aarde blijft altijd draaien. Drie jaar geleden wilden we een rock 'n roll album maken, en op 'Grandmother' beseffen we: er is maar één rock 'n roller, en dat is de aarde zelf!'

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten raggars worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie...

VARIOUS

Nederpunk: The Early Years: 1977-1982

(Suburban)

Tijdens zijn geschiedschrijving van de punkjaren in Paradiso (inmiddels 5 delen groot en zéér de moeite waard) kwam auteur Oscar Smit onvermijdelijk in aanraking met de Nederlandse jongelui die eind jaren zeventig de punk omarmden en hun uitspattingen graag kwamen laten horen in 's lands poptempel. Sommige kregen enige bekendheid (Eton Crop, Nasmak), andere hielden er een cultstatus aan over (Tedje en de Flikkers) en sommigewaren al vergeten voordat ze goed en wel begonnen waren. Alle categorieën zijn door Smit samen gebracht op deze prachtige verzamelaar Nederpunk – The Early Years 1977-1982. Hoewel Punk toch

nog best wel een breed begrip is, is het vooral de energie, de inzet en de maatschappijkritiek in alle vormen die de songs bindt en die het niet alleen een soundtrack van de boekenreeks, maar ook van die periode zelf laat zijn. Daarbij heeft Smit ook nog de nodige onbekende parels opgepikt. Bijvoorbeeld van The Helmettes (met een zanger die onder de naam Half Twee door het leven ging), kenden we hun enige single uit 1978, maar er bleek zowaar nog een nummertje opgenomen, die er niet voor onderdoet. Gelijk hun Britse voorbeelden als The Clash en Amerikaanse helden als Johnny Thunders wisten een hoop bands in de loop van de tijd een interessante ontwikkeling door te maken en horen we ook de dub, reggae en zelfs de blues langzaam in de muziek doorklinken. De knalharde maatschappij kritiek (luister naar Van Agt door Tedje en de Flikkers) werd genuanceerder, waardoor de zeggingskracht weer groter werd. Een prachtige geschiedschrijving van een, toch een beetje, vergeten periode uit de Nederpop, en vooral smakend naar meer. (Jurgen Vreugdenhil)

Was Lowlands 2025 weer paradise?

Drie dagen mooi weer en een programma waar iedereen wel wat mee kon. Lowlands 2025 had alles mee om knallen. Voorzichtig gaf Goldkimono de aftrap in de Alpha met een prima set van lekker frivool pop. De eerste prettige kennismaking was al gescoord deze feelgood music voor gevorderden. London Grammar kwamen ook relaxed hun music live laten horen. Terug naar de basis sound en met weinig show was de boodschap vooraf. Wat overbleef was een vlak niet overtuigend optreden terwijl deze groep meer te bieden had.

Echte stevige rock vind je helaas steeds minder op Lowlands dus Queens of the Stone Age hadden een extra taak om te scoren. Josh Homme en zijn mannen lieten loepzuiver zien maar zeker ook horen dat een goede pot hardrock goud waard is! De stoom kwam van de band af en hun set stond als een huis. Daarna konden we ons opmaken voor de DJ-sterren van eigen bodem; Job Jobse & Ki/Ki. Niet alleen een bundeling van krachten maar ook van stijlen als house, techno & trance gecombineerd met evergreen samples zoals Faithless. Een prima afsluiting van de vrijdag. Minder succes had Tramhaus die halverwege hun set door materiaalpech stil kwamen te vallen.

Zaterdag stond hartendief Montell Fish in de Bravo. Lekkere rauwe R&B van deze bijzondere songsmid uit Pittsburgh

USA. In eigenland zijn ze al groot dus alles werd uit de kast getrokken om ook NL te veroveren. Een operatie die glansrijk lukte door swingende songs en niet op de laatste plaats door de mooie stem van Montell. Vampire Weekend uit NY gaven een perfecte show met prikkelende songs die iedereen aan het dansen kreeg. Een festival band bij uitstek die altijd zorgen voor een goede vibe. Daarna werd het ladies night! De soul & jazz van Raye is om je vingers bij af te likken. Live sleurt deze Britse je mee in een rollercoaster van gevoelige emotie (ja ze huilde echt op het podium!) jazzy grandeur en een strot super gevoelig maar ongelooflijk kan uithalen. Oké ze praat veel tussen haar nummers maar show maken kan ze als geen ander. Een heel andere cup of tea serveert FKA Twigs. Een totaal beleving van hijgende dance, experimentele R&B, techno en pop. Wel keihard maar sensueel helemaal overrompelend wist ze een uur lang iedereen in extase te krijgen. Zo ervaren we live haar nieuwste album "Eusexua" een mooie titel voor het gevoel net voor een orgasme! Van de bijna naakte FKA Twigs naar de aangeklede spookjeswereld van Chappell Roan is een grote stap. Haar geheel uit vrouwen bestaande band stond in een decor van een sprookjesachtig regenboogkasteel. Als vaandeldrager van queer gaf ze een opvallende show die voorgoed in je geheugen gegrift staat. Zondag begon met Maan die haar droom om live op Lowlands te spelen uit zag komen. Mooie show die aangeeft dat Maan in de top van de Nederlandse vrouwenpop een belangrijke rol speelt. Het zestel van Black Country New Road speelt een rustige maar afwisselende set. Een optreden, daar de leden ook steeds van instrument wisselen, met veel speciale momenten.

Pure goudeerlijke popmuziek dat is wat Lola Young ons bracht. Pas 24 jaar oud en uit dezelfde harde school als Adele en Amy Winehouse is deze nieuwe superster. Ze begon voorzichtig maar geholpen door haar strak spelende band wist ze de uitpuilende Bravo helemaal voor haar te winnen. Het is met afstand het meest pure, meest emotionele popmoment van Lowlands aldus OOR en de Volkskrant waar ik me graag bij aansluit! Met haar nieuwe album in aantocht (zie recensie in deze Mania) gaat Lola ondanks haar kleine postuur een hele grote worden!

Fontaines D.C. eindigden hun triomf tournee die met het uitkomen van succes album "Romance" in 2024 begon. Leadzanger Grian Chatten oogde vermoeit maar deed zijn stinkende best om de laatste energie uit zijn lijf te persen. Natuurlijk namen onze Ierse vrienden duidelijk stelling door op te komen voor een Free Palestine en Israël met koeienletters op het podiumscherm van genocide te beschuldigen. Het publiek vond te prima het werd met groot gejuich ondersteund. Opvallend trouwens dat Lowlands zelf geen standpunt ingenomen had over deze actuele zaak die iedereen bezighoudt!

Snel nog even kennis gemaakt met MK. Gee volgens Eric Clapton de nieuwe gitaar sensatie. Pure indie underground van het beste soort. Tevens krijgt hij de prijs voor de meest innovatieve performance. De hele show stond de rook machine op volle toeren aan zodat er een totale mist hing op het podium. Je hoorde de schitterende klanken en keek naar de rokerige mysterieuze silhouetten van 3 artiesten die al dit moois produceerden.

Het slot was voor Jamie XX die een knappe setlist speelde van zijn bekende eigen materiaal. Lekker kleurrijk met hier en daar verrassende zang (Romy!), dubs of acid. Een betere afsluiter kom Lowlands zich niet wensen. Was Lowlands 2025 weer paradise? De vraag stellen is hem beantwoorden. (Frank de Bruin)

Lorem Ipsum

'Lorem Ipsum' is normaal gesproken bedoeld als opvulling, een tijdelijke placeholder. Band Lorem Ipsum uit Volendam is er echter om permanent te blijven. De Volendammers geven een eigentijdse heruitvinding aan de Volendamse palingsound met een alternatief rockgeluid à la PJ Harvey, The Smiths, en The Strokes. Eerder verschenen al de self-titled EP en EP 'Bitter Garnish' (ook wel, bittergarnituur). Hun debuutalbum Flat Caps and Rain Macs zit stampvol met catchy gitaarriffs, explosieve drums, sterke vocals en brutale lyrics. Ook verschijnt op 19 september de nieuwste single 'Over Again', maar het beste hoor je die natuurlijk live in de Pilaren in Alkmaar op 2 oktober, of in de Cinetol in Amsterdam op 18 december.

M. Lucky

Marcia Savelkoul, ook wel M. Lucky, is een Amsterdamse singer-songwriter die tijdloze indie pop/folk maakt, met een kleine jaren '70 knipoog. Debuutalbum 'Gentlewoman' stond vol met poëtische, hier en daar psychedelische treffers. Binnenkort komt haar nieuwe album 'Good Entertainment', waarin ze de huidige dystopie bezingt. Verwacht elektronische beats, shoegaze gitaren en etherische zang. Zeker een ster in wording, die wel nog even zelf de paradiso poster kwam ophangen in Concerto Amsterdam. Dat optreden is trouwens 24 september in de Cinetol in Amsterdam.

Moonloops

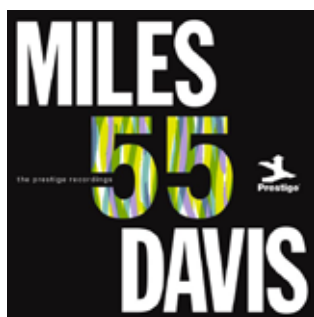
In januari 2024 heeft Moonloops haar debuutalbum Little Astronaut, Big Dreams uitgebracht. Het album, ontstaan tijdens de corona pandemie, is een intiem en volledig thuis geschreven en geproduceerd bedroompop-project. Dromerige gitaren doorspekt met reverb en introspectieve lyrics over eenzaamheid, misverstanden en liefde bekleden dit album, met een overkoepelend buitenaards thema, waarbij ze gebruik maakt van ruimte-analogieën om over thema's als eenzaamheid, misverstanden en liefde te zingen. Nummers op haar meest recente EP gaan over groeien en volwassen worden, met alle uitdagingen die daarbij komen kijken. Hoewel het indie folk gevoel van haar vorige werk duidelijk behouden blijft, heeft Moonloops dit keer het ruimte-thema ingeruild voor alledaagse metaforen, zoals het beeld van groeien om in je eigen schoenen te passen.

CLASSIC JAZZ VINYL

In de maandelijkse rubriek met jazz-reissues, neigen we soms misschien te kijken naar het vergeten verleden. Maar ook de grote namen krijgen natuurlijk ook weleens de welverdiende poetsbeurt en wax-badje die ze verdienen. Deze editie van onze favoriete katern daarom een blik op de Mount Rushmore Of Jazz Giants... Nog nooit klonken hun trompetten, saxofoons en piano's zo helder.

(Door: Stef Mul)

Miles Davis - Miles '55: The Prestige Recordings

Over heldere opnames gesproken... tot op de dag van vandaag klinken geen platen beter dan die opgenomen in de huiskamer van huize Rudy "Helder" Van Gelder. Zo moet Davis ook hebben gedacht toen hij met hernieuwde moed in New Jersey aanklopte. Het volgde op een flinke rehabilitatie van zijn, bij Charlie Parker opgepikte, heroïne verslaving. Voor 1954 was het cold turkey, in 1955 was er geen ontkomen meer aan: Miles Davis werd een jazztitaan. Een genie in transformatie en transcendentie - en inmiddels bandleider van het meest legendarische kwintet dat de jazz zou kennen. Miles '55 geeft een inkijkje in een jaar vol veranderingen, in een man en een heel genre. De trouwste fans zullen opmerken dat het hier niet om onontdekt werk gaat, maar het is wel voor het eerst dat deze tot nu toe los uitgebrachte sessies eindelijk het juiste coherente geheel vormen.

John Coltrane - The John Coltrane Quartet Plays...

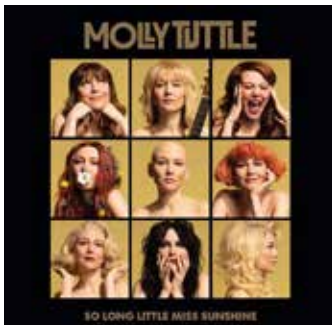
En over transcendentie gesproken... een van de helden uit Davis' kwintet, was natuurlijk een piepjonge, leergierige John Coltrane. Niemand had in 1955 kunnen voorstellen hoe hij, nog meer dan zijn leermeester allicht, alle muzikale (en menselijke) registers zou opengooien, maar in 1965 -toen deze plaat uitkwam- had hij zichzelf en zijn luisteraars volledig bevrijd van alle begrenzing. Slechts twee maanden na het opnemen van zijn meesterwerk A Love Supreme, dook hij weer de studio (jawel, Rudy van Gelder) in voor weer een nieuwe richting. Dat was zo kort, dat deze plaat altijd een beetje onderbelicht is geweest. Laat daar met deze audiofiele reissue verandering in komen: het is namelijk de perfecte introductie naar de mastodonten van free jazz albums die hij in de laatste twee jaar van zijn leven zou maken.

Herbie Hancock - Mwandishi

Als iemand schatplichtig is aan zowel Davis als Coltrane, maar er volledig in is geslaagd zijn eigen legaat te scheppen, is het Herbie Hancock wel. Hij was daar als jong jochie, onder de kritische, boze blik van een nog aardig boppende Davis. En hij was daar toen Davis ineens zijn jazz begon te fuseren. In 1973 kreeg deze fusie voor goed kosmische proporties met Hancock's Mwandishi, een muzikale reis van de vroegste oersoep tot de Afrikaanse diaspora in het nu. Jazz raakt funk raakt griots raakt alles dat schuurt en experimenteert. Drie séances van songs. Eindelijk weer goed beschikbaar op vinyl in ons kikkerlandje.

De krenten uit de pop

MOLLY TUTTLE

So Long Little Miss Sunshine

Molly Tuttle is een bluegrass snarenwonder, maar ook een zeer getalenteerd songwriter, die ook nog eens beschikt over een hele mooie stem. Op haar vorige albums domineerde de bluegrass waarmee ze opgroeide, maar invloeden uit de bluegrass krijgen op So Long Little Miss Sunshine gezelschap van flink wat invloeden uit de pop. Molly Tuttle overtuigt op haar nieuwe album nog wat meer als zangeres en heeft een serie aansprekende popsongs geschreven die een breed publiek moeten kunnen aanspreken, maar samen met een aantal topmuzikanten uit Nashville is ze ook de bluegrass niet vergeten.

GEORGIA HARMER

Eye Of The Storm

Georgia Harmer is het nichtje van de Canadese singer-songwriter Sarah Harmer, die ruim 20 jaar geleden indruk maakte met prachtige albums. Georgia Harmer maakte drie

jaar geleden zelf al een prima debuutalbum, maar laat op haar nieuwe album horen dat ze nog veel beter kan. Eye Of The Storm is een ijzersterk album dat hoge ogen moet kunnen gooien. Dat heeft deels te maken met de kracht van de songs en de ingetogen maar altijd fraaie klanken op het album, maar het is vooral de stem van Georgia Harmer die eindeloos betovert en Eye Of The Storm bij iedere keer horen weer net iets mooier maakt.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

MORGAN WADE

The Party Is Over

Morgan Wade verpletterde ons een paar jaar geleden met het fantastische Reckless, waarop de jonge Amerikaanse muzikante indruk maakte met een heerlijk rauwe stem en met een serie uitstekende songs. Morgan Wade is inmiddels uitgegroeid tot een ster, wat het mogelijk maakt om een tussendoortje op te nemen, want zo zal The Party Is Over (recovered) vooral worden bestempeld. Ten onrechte trouwens, want het album klinkt geen moment als een tussendoortje. Morgan Wade heeft op haar nieuwe album een serie demo's uit haar verleden immers verwerkt tot geweldige songs, die niet onder doen voor haar beste werk.

AUTECHRE Untitled

Sean Booth en Robert Brown, het duo achter Autechre, zijn absolute pioniers binnen het IDM-genre. Toch kun je meestal moeilijk dansen op hun 'intelligent dance music'. Dit geldt zeker voor Untitled, dat inmiddels twintig jaar oud is. De buitenaardse klanken en onherkenbaar gemaakte samples vullen slechts de kieren tussen de glitchende beats, waarvan de ritmes continu afwisselen tussen consistent en complex. Zo sta je steeds weer op het verkeerde been. Daarover gesproken: las jij de eerste keer Untitled of Untitled? (Laurence Tanamal)

DEEP PURPLE Rapture Of The Deep

De reissue van Rapture of the Deep klinkt dankzij de nieuwe mix als een klok. Op dit prima album wordt door Deep Purple flink gerockt met de kenmerkende vocalen, toetsen en gitaren. De uitgave bestaat uit 3 lp's of 2 cd's waarbij het oorspronkelijke album is aangevuld met twee 'nieuwe nummers': Things I Never Said en MTV, plus een bonusschijf met niet eerder uitgebracht studiomateriaal uit 2005. Een vernieuwd hoesontwerp plus nieuwe liner notes van onder andere Roger Glover himself maken deze uitgave helemaal af. (Wim Koevoet)

DIDO No Angel

Daar waar veel artiesten de jubileums van oude albums vieren met allerlei extra's op de tracklist, houdt Dido het 25-jarig jubileum van haar debuutalbum No Angel rustig. Voor deze nieuwe uitgave (voor het eerst op vinyl verkrijgbaar in de kleur red marble) is alleen het artwork herzien. Daar tegenover staat dan wel een plaat die na al die jaren nog steeds de moeite waard is om te beluisteren. Inclusief de klassiekers Thank You (waarvan een sample later werd gebruikt in de wereldhit Stan van Eminem), Here With Me en Hunter. (Stef Ketelaar)

FAIRUZ Chat Iskandaria

Fairuz is een levende legende. Ze is geliefd in de Arabische wereld en ver daarbuiten. Ze maakt al muziek sinds de jaren vijftig en haar stem wordt gekoesterd van haar thuisland Libanon tot aan de rand van de wereld. Dit is een heruitgave van een prachtig album uit 1987. Het markeert een terugkeer naar traditionelere klanken, een richting die ze samen met haar vaste begeleiders de Rahbani broers insloeg. Hartverscheurende liederen over de oever van Alexandrie en verloren liefdes. Fenomenaal. (Erik Mundt)

FLORENCE + THE MACHINE

How Big, How Blue, How Beautiful

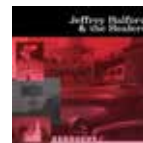
Iedereen die ooit geprobeerd heeft te belten bij zangles, weet hoe uitdagend een nummer van Florence + The Machine kan zijn. Op How Big, How Blue, How Beautiful blaast Florence opnieuw alles omver, met een balans tussen storm en zonneschijn: van het felle What Kind of Man tot de melancholieke titeltrack. Geen achtergrondmuziek, maar een emotionele achtbaan die je steeds opnieuw wilt beleven. Ter ere van het tienjarig jubileum is er nu een prachtige reissue. Hiermee kunnen we ons vast voorbereiden op Everybody Scream (verwacht op 31 oktober). (Liz Bosman)

HOT CHIP

Joy In Repetition

De reissue van Joy in Repetition bewijst nog maar eens waarom Hot Chip tot de smaakmaker van de elektronische pop behoort. Het album, een anthology met tracks zoals Ready For The Floor, Over and Over en Boy From School en uitgebracht in 2015, krijgt een frisse glans met geremasterde producties die de rijke synthlagen en ritmische finesse extra tot hun recht laten komen. Opvallend is de toevoeging van de nieuwe track Devotion, een meeslepende slowburner die zich langzaam ontvouwt met broeierige beats, melancholische vocalen en een hypnotiserende baslijn. Het is Hot Chip op z'n best: emotioneel, dansbaar en gelaagd. Devotion voelt als een brug tussen verleden en toekomst, en tilt het album naar een hoger niveau. Deze heruitgave is geen herhaling, maar een herwaardering – met één voet in het nostalgische geluid, en een dikke teen in een nieuwe richting. (Cees Visser)

JEFFREY HALFORD & THE HEALERS

Kerosene

Van akoestische begeleiding tot vuig gitaarwerk, kenmerk van het album Kerosene, van Jeffrey Halford & The Healers uit 2000. Een mix van rauwe blues met folk- en countryinvloeden. Jeffrey Halfords is enorm op dreef als zanger en gitarist. De productie van het album geeft sowieso alle instrumenten een prominente plek in de 11 songs. De nummers Kerosene en Bad Luck typeren de muzikale diversiteit van het album. Kerosene is een heruitgave na 25 jaar en gaat samen met een tour door Europa. (Cornelis Groot)

MOODYMANN

Silence In The Secret Garden

Kenneth Roller Rink Dixon Jr.'s klassieker uit 2003 krijgt terecht een heruitgave: Moody schudt kwalitatief sterke albums

uit z'n mouw als een goochelaar konijnen uit zijn hoed. Silence In The Secret Garden kenmerkt zich door een breed scala aan stijlen van donkere minimale (deep) techno tot funky soulvolle tracks met hier en daar een jazzy touch. Ongekende weelde aan origineel gebruikte, verwerkte samples, maar dat is niet zo verwonderlijk als je de man's achtergrond kent. Verveelt nimmer ook live niet. Prachtige heruitgave op smokey gekleurd vinyl met Obi strip. Dat laatste moest ik wel ff kookuhluh; gevouwen papieren flap om de hoes van een elpee, origineel afkomstig uit Japan. (Paul Maas)

OASIS

Complete Studio Album Collection

Je moet wel echt heel veel Cigarettes & Alcohol genuttigd hebben, wil je niet mee hebben gekregen dat de zomer van

2025 van Oasis was. Voor iedereen die het hele oeuvre van de band in één keer in huis wil halen, is er nu op cd en vinyl de Complete Studio Album Collection waarin de zeven de zeven studio-albums plus de compilatie The Masterplan keurig verpakt in een box zitten. Geen extra's helaas, maar vooral op vinyl is het artwork een lust voor het oog, dus ook deze uitgave is voor de fan een must-have. D'You Know What I Mean? (Peter van der Wijst)

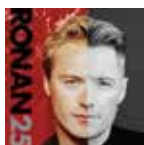

ROBYN

(Universal / Island)

Toen Robyn aan het begin van deze eeuw door een Zweedse platenzaak struinde, ontdekte ze de muziek van het elektronische muziekduo The Knife en raakte geïnspireerd

om die invloeden mee te nemen in haar muziek. Bij haar eigen platenlabel kwam vervolgens in 2005 het album Robyn uit. Gepaard met lovende recensies vergaarde zangeres met deze plaat een nieuw publiek, nieuw succes en nog belangrijker: het album zorgde voor een belangrijk keerpunt in de moderne popmuziek. De 2LP vinyl heruitgave van het iconische album in de kleur coke bottle clear, is een must-have voor fans en verzamelaars. (Stef Ketelaar)

RONAN KEATING

Ronan (25th anniversary edition)

Als co-leadzanger van de Ierse boyband Boyzone kreeg Ronan Keating vanaf 1994 zijn eerste succes. Zes jaar later bracht hij zijn eerste soloalbum Ronan uit waarvan

meteen zo'n drie miljoen exemplaren werden verkocht. 25 jaar na dato is er ruimte om het album nieuw leven in te blazen. Voorheen was Ronan niet op vinyl verkrijgbaar, maar vanwege het 25-jarig jubileum is daar nu verandering ingekomen. LP1 bevat het originele album uit 2000 met daarop de hits Life Is A Rollercoaster, Lovin'

Each Day en When You Say Nothing At All. LP2 bevat een selectie van live-nummers, afkomstig van een concert van Ronan in de Royal Albert Hall. (Stef Ketelaar)

DIETER SCHÜTZ

Voyage

Niet op vakantie geweest deze zomer?

Of mis je je mooie vakantieoord nu al?

Reissue van Dieter Schütz' 1985 'Voyage'

neemt je nog wel even mee op reis. Het combineert soundscapes en synthlagen tot een reisje naar rust, maar ook naar het bizarre. Dromerig, soms met een kleine hint naar vaporwave, neemt Schulz je nog even mee op een lo-fi maar warme tocht. Het combineren van organische en synthetische geluiden zorgt voor een bijzondere sfeer: van exotische nachten in de amazone tot mooie nachtelijke sterrenhemels, dit album heeft het allemaal. (Lotte Hurkens)

SCALP

Not Worthy Of Human Compassion

Vanuit Orange County, Californië neemt

Scalp je na de dreigende introsample van opener LTARMLAC met gitaaroverdrive

en sirenes direct onder vuur met het

explosieve Egodeath. Wat volgt is een aaneenschakeling van 13 korte, vurige tracks die je naar adem doen happen. Het is powerviolence in extrema, maar buigt ook af naar grindcore en deathmetal. Beetje Napalm Death, Nails en Iron Lung. Scalp klinkt helder en overtuigend, en na 17 minuten blinde razernij is het alweer voorbij. (Menno Valk)

SLIPKNOT

Slipknot

(Warner)

Ter ere van het 25-jarig jubileum wordt het debuutalbum van Slipknot opnieuw uitgebracht. Album en band werden destijds met gemengde gevoelens

ontvangen, want de leden droegen donkere overalls en bedekten hun hoofd met niet alledaagse, grimmige maskers. Daarbij was de muziek een onbekend mengsel van nu-metal, heavy metal en crossover. Met 7 succesvolle studioalbums, ontelbare live shows en creatieve zij-projecten is Slipknot na het debuut uitgegroeid tot een band die van grote invloed is op de ontwikkeling van harde muziek. (Menno Valk)

HARUOMI HOSONO
Tropical Dandy
(*Stones Throw Records*)

LP coloured, LP

Naast een folk klassieker van formaat en de computerfantasieën met Yellow Magic Orchestra, misschien wel het beste muzikale exportproduct uit Japan, heeft Haruomi Hosono een fascinatie met het paradijselijke en het tropische. Bekend (of gerust legendarisch) zijn de platen Pacific en Paraiso. Minder gangbaar, maar niet minder goed, is Tropical Dandy, die nu een eerste repress buiten Japan krijgt. Het was pas zijn tweede soloplaat en daarmee de opvolger van het ingetogen maar

breed uitgemeten Hosono House. Voor het eerst hoorde men hoe ver zijn muzikale genie reikte, met vette Bootsy funk basjes (het waanzinnige Hurricane Dorothy), jazzy licks en nog altijd dat oor voor het perfecte popliedje. Vooral nieuw was die voorliefde voor het exotische, dat al van de hoes spat maar ook een plek krijgt in de composities met marimba's, fluitjes, slide guitars (Nettaiya) en een paar herkenbare muziekthema's uit verschillende regio's. Voor het eerst lijkt hij de spelen met motieven uit zijn land door deze te plaatsen in een westers geluid, iets dat hij met Sakamoto en Takahashi zou uitbouwen tot een kritische kunstvorm met hun YMO. Aan de oppervlakte lijkt Tropical Dandy een zomerse windvlaag, inclusief kneuterige hoes, maar daarachter gaat veel meer schuil. Een plaat die je luistert op weg naar, tijdens je verblijf op, maar ook als je vertrekt van je onbewoonde eiland! (Stef Mul)

**Desert
Island
Disc**

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend.

KEMPI

Mixtape 2, Rap 'N Borie / Du Zoon / Het Testament van Zanian Adamus (Top Notch)

LP

"Eyo laat me wat bosse dan, laat me wat bosse dan. Rechtstreeks uit de jari, dan gaan die mensen gelijk schrikken je weet toch."

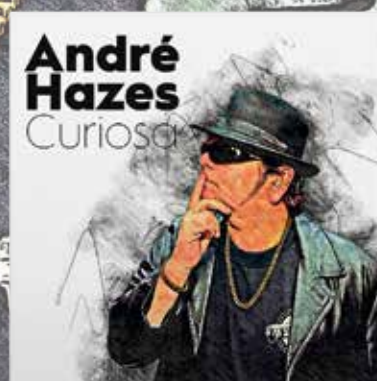
Kempi's levensloop kenmerkt zich door run-ins met de lange arm van de wet. Nog afgelopen maand werd hij gecancelld door Videoland, omdat hij vroeger zijn handjes niet thuis kon houden. Besef hoe lang die arm maar blijft graaien. Maar echt te pakken, krijgen ze hem niet. Dan neemt 'ie toch gewoon op vanuit de bak? Of opent hij een hit pop-up store ter ere van de eerste vinyl releases van zijn werk? Het is deze strijdvaardigheid, deze standvastigheid en deze eigengereidheid die hem tot een legende in de game maken. En zo kan het dat je belletjes vanachter de tralies op plaat hoort (ver voordat WestsideGunn het weer cool maakte), vertellingen vanuit de onderwereld rauwer dan een Scorsese kino en er zelfs een tape met The Alchemist bestaat. Kempi is misschien wel 's Neerlands vroegste rap gangster, onze eigen Prodigy meets Styles P meets Benny The Butcher. Je favoriete rapper's favoriete rapper en Du Vader, Du Zoon en Du Heilige Geest van de Hollandse hiphop. Kempi is free, dus laat hem met rust en luister gewoon zijn muziek. De echtste hiphop van eigen bodem is nu ein-de-lijk verkrijgbaar op vinyl. (Stef Mul)

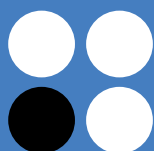
André Hazes Curiosa

Nieuwe collectie met
nummers die niet op de reguliere
studio albums staan

Inclusief non-album singles,
b-kanten, duetten en meer

Verkrijgbaar als 3LP (wit vinyl)
en 2CD

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2000.

MOLOKO

Things to Make and Do (Echo Records)

Róisín Murphy kende een turbulent jaartje in 2023. Iedereen stond paraat om haar meest recente plaat *Hit Parade* te bejubelen, totdat ze ineens een paar twijfelachtige zinnen de twitterige ether in slingerde aka JK Rowling en het bijna de *Shit Parade* werd. Godzijdank liep het anders, overwon deze ene keer de kunst het van de kritiek, paradeerde Murphy gewoon langs de grote zalen en gaf ze in 2024 misschien zelfs de beste show van Lowlands! Maar weten jullie ook nog dat ver voordat het internet je de mond kon snoeren (of doen ontploffen), bewoog de ze twee decennia geleden nog voort iets anoniemer voort als een helft van Moloko. Ze kwamen voort uit de triphop hype, aangevoerd door co-Britten Portishead en Massive Attack. Aangevoerd door het muzikale meesterbrein Mark Brydon, bogen ze echter steeds meer af naar een beestenboel van een geluid dat net zo poppy als jazzy, grimey, jungley en rootsy is. *Things to Make and Do* kwam 25 jaar geleden uit en was een overweldigend Smörgåsbord aan geluiden die nog altijd indruk maakt. Must-Murphy-have!

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

Rachel Sweet – Fool Around (1979)

In onze Tiktoker maatschappij zijn we terecht zeer kritisch op minderjarigen die, al dan niet onder druk, hun kunstjes doen, maar kindsterren zijn natuurlijk van alle tijden. Zonder social media was men echter wel duidelijk op zoek naar het echte talent, en dat heeft ons toch maar mooi Little Anthony, Stevie Wonder en Betty Wright (14 ten tijde van haar magistrale debuut) opgeleverd. En Rachel Sweet. Die debuteerde al heel jong in de countrymuziek, waarmee ze op 12 jarige leeftijd als openings act voor Bill Cosby optrad, wat achteraf best wel verontrustend is. Op haar vijftiende maakte ze echter een ommezwaai en tekende, als Amerikaanse, bij het Engelse Stiff Records, de maatschappij van de nieuwe lichting pub/punk rockers als Elvis Costello, Nick Lowe en Wreckless Eric. Haar debuut *Fool Around* staat vol met covers van zowel klassiekers

(B-A-B-Y) als songs van Stiff collega's, die in de personen van Lene Lovich en Brinsley Schwarz ook nog langskomen. Het resultaat is een heerlijk puntige new wave/rock & roll plaat, die barst van de energie en prima past in het rijtje van Stiff klassiekers. Echt populair werd ze nooit en na nog drie LP's, allemaal de moeite waard, hield ze het muzikaal voor gezien om tegenwoordig op te duiken als producer van TV-series. (Jurgen Vreugdenhil)

elk nummer een persoonlijke bekentenis die universeel aanvoelt. Juist daardoor blijft het album generaties aanspreken, op streamingdiensten én op vinyl. Je hoeft het verhaal niet te kennen om het te voelen, maar wie het kent, hoort des te meer.

Dat een show als *Legendary Albums Live* volle zalen trekt zegt alles. We snakken naar albums die nog als één geheel voelen, met een begin, midden en einde. Geen losse tracks, maar een verhaal dat je meeneemt. Voor mij blijft *Rumourstijdloos* omdat het laat horen hoe breekbaarheid en vakmanschap samen kunnen gaan. Het is een plaat die eerlijk is over hoe ingewikkeld liefde is, maar daar tegelijkertijd de mooiste muziek van maakt. De liedjes zijn zo persoonlijk dat je ze telkens opnieuw anders hoort, afhankelijk van waar je in je eigen leven bent. In een tijd van singles en algoritmes blijft *Rumours* een album dat als geheel ademt. Misschien is het dat wat me het meest raakt, dat vijf mensen, midden in de storm, elkaar nog net genoeg vertrouwen om samen iets onsterfelijks te maken. Fleetwood Mac zong het zelf, *thunder only happens when it's raining*. Zelden kwam er zo'n daverend meesterwerk uit zoveel emotioneel onweer voort.

Achter De Schermen

LIEFDE, LEED EN LEGENDE

Bij Legendary Albums Live klonk Fleetwood Macs meesterwerk Rumours alsof het gisteren was geschreven.

Een eerbetoon aan een plaat vol liefdesbreuken, genialiteit en tijdloze muziek.

(Door: Thijmen Verkuijl)

Op 9 juni speelde Legendary Albums Live voor het laatst hun uitvoering van Rumours in het Amsterdamse Concertgebouw. Een indrukwekkend eerbetoon aan misschien wel het meest legendarische album uit de popgeschiedenis. Zangeressen Tessa Sunniva en Pieternel gaven samen met een ijzersterke band een integrale uitvoering van het beroemde Fleetwood Mac-album, omlijst door het meeslepende verhaal van producer Ken Caillat, gespeeld door een bevoegen verteller.

Wat het meer maakte dan zomaar een tribute was de extra laag van context, spelplezier en liefde voor het bronmateriaal. Niet alleen de muziek klonk raak, ook de emotionele lading en het drama dat achter de liedjes schuilt werd tastbaar. Bezoekers lachten om het onderlinge drama, pinkten een traan weg bij Songbird en genoten stilletjes mee met Dreams en Everywhere.

Toen Rumours verscheen, begin februari 1977 in het Verenigd Koninkrijk en later die maand in Nederland en België, stond de band op instorten. Binnen de groep woedden scheidingen, affaires en spanningen. Stevie Nicks en Lindsey Buckingham gingen uit elkaar, Christine en John McVie lagen in een scheiding en Mick Fleetwood raakte verward in een eigen liefdesdrama. Te midden van al die chaos wisten de bandleden toch samen een plaat te maken die klinkt als een eenheid, alsof ze elkaars woorden en pijn feilloos aanvoelden.

Het resultaat was een wonder. Rumours verkocht wereldwijd meer dan veertig miljoen exemplaren, won de Grammy voor Album of the Year en groeide uit tot een klassieker die generaties overstijgt. Wat het album zo bijzonder maakt is niet alleen de mix van pop, rock, folk en soul, maar vooral de emotionele eerlijkheid. In nummers als Go Your Own Way, Don't Stop en The Chain klinkt elke verwijt, hoop en hartenkreet ongefilterd door. De harmonieën zijn schitterend, de productie glashelder en de chemie, al was die privé tot het kookpunt opgelopen, hoor je in elke noot.

Vanuit muzikaal oogpunt is Rumours een schoolvoorbeeld van hoe verschillende stijlen samenkomen tot een plaat. Christine McVie bracht soul en softrock, Lindsey Buckingham werkte obsessief

aan arrangementen en gitaargeluid, terwijl Stevie Nicks' mystieke stem en teksten een etherische laag toevoegden. Opnamesessies duurden soms tot diep in de nacht, waarin Caillat tientallen takes samenvoegde om het perfecte resultaat te bereiken. Buckingham's gitaar op Never Going Back Again werd bijvoorbeeld drie keer opnieuw opgenomen, telkens met nieuwe snaren. En het beroemde koor in The Chain is een collage van fragmenten uit andere opnames, aan elkaar geplakt op tape, lang voor de digitale tijd.

In het bredere landschap van de jaren zeventig is Rumours een scharnierpunt. Het album verscheen in een tijd van politieke onrust, economische recessie en culturele verschuivingen. Na de idealistische jaren zestig en de opkomst van punk, disco en singer-songwriters stond Rumours voor iets unieks. Volwassen popmuziek met diepgang, toegankelijk en intens tegelijk. Het brak met de ruigheid van rockbands als Led Zeppelin of The Rolling Stones en leverde in plaats daarvan subtiele, gepolijste liedjes die even goed op de radio als op de platenspeler werkten. Het was de perfecte weerspiegeling van de persoonlijke introspectie die de late jaren zeventig kenmerkte.

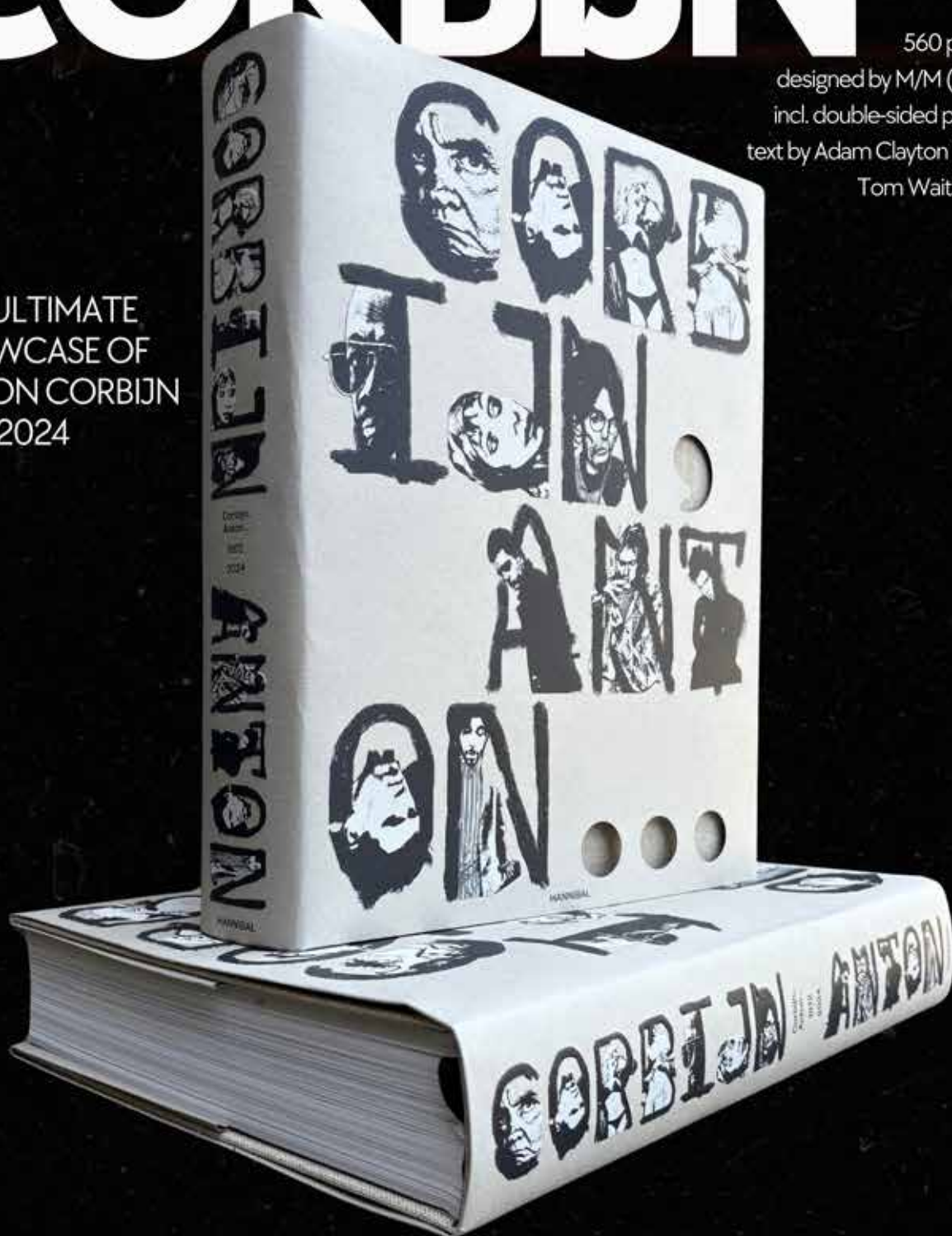
Cultureel gezien heeft Rumours altijd door blijven klinken. De songs keren terug in films, series, TikTok-video's en sportprogramma's. The Chain werd zelfs het themalied van de Formule 1-uitzendingen van de BBC. Nieuwe generaties ontdekken het album telkens weer, vaak via vinyl, dat de afgelopen jaren in een heruitgave opnieuw in trek raakte.

Wat maakt Rumours dan zó tijdloos, zelfs voor wie het album pas decennia later ontdekt? De kracht zit in de balans tussen toegankelijkheid en gelaagdheid. De nummers lijken eenvoudig, maar zijn zorgvuldig opgebouwd met rijke arrangementen, gelaagde samenzang en subtiele instrumentatie. Fleetwood Mac mengt stijlen uit rock, pop, country en soul tot een soort "California pop" die niet vastzit aan één tijdperk. De productie is glashelder, zonder franje, waardoor het album nog altijd modern klinkt. Maar bovenal zijn het de emoties die beklijven. De eerlijkheid, de relationele pijn, de hoop en de wrijving binnen de band maken van

CORBIJN

THE ULTIMATE
SHOWCASE OF
ANTON CORBIJN
1972-2024

560 pages
designed by M/M (Paris)
incl. double-sided poster
text by Adam Clayton (U2),
Tom Waits, a.o.

published by Hannibal Books

BOEKEN

PATRICK BAKKENES

Van Flight Naar Lowlands

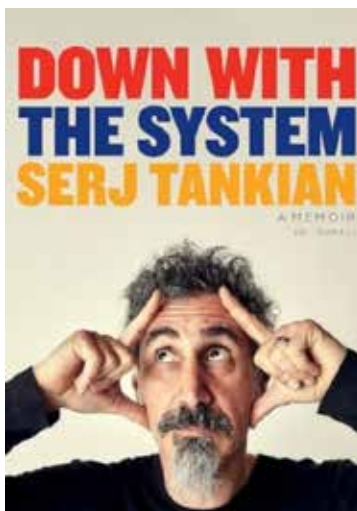
Voor wie zich afvroeg waar de leus A Campingflight To Lowlands Paradise vandaan komt: Patrick Bakkenes beschrijft de geschiedenis die langs de vroegste Nederlandse popfestivals vliegt - en die natuurlijk wel ook gewoon naar het huidige Lowlands leidt. We kunnen bijna 60 jaar terug in de tijd, als er in Utrecht het eerste nachtvullende muziekprogramma samengeraapt is. Dit Flight to Lowlands Paradise was een echt kind van zijn tijd. Provo's, actiegroep Volte en andere tegendraadse ideeën broedden samen uit tot de prachtig vrije expressie die ook het huidige, inmiddels uit de kluiten gewassen festivalwezen kenmerkt. Bakkenes duikt diep in de oude ziel, toen het allemaal nog veel meer van de mensen was. Subculturen begaven zich echt nog in het ondergrondse en er was meer hart voor de zaak, dan centjes in de zak. Een geweldig overzicht, waar de tegenwoordige commerciële rompslomp die bij het organiseren van een festival komt kijken fel bij contrasteert. Aspirant festivallers, take note! (Stef Mul)

PETER VOSKUIL

De jonge jaren van de Nederpop

Van smeergeld en illegale zeezenders tot lokale jochies zoals Martin Garrix die miljarden wereldwijd bereiken. Ook in Nederland was de weg van de popmuziek lang, grillig en vol verrassingen. Peter Voskuil, die hiervoor in de liedjes van Boudewijn de Groot dook en zich steeds meer presenteert als een autoriteit in de Nederlandse popgeschiedenis, ging in gesprek met de platenbazen van weleer, producers, sessiemuzikanten en ook dj's. Ze vertellen openhartig over schimmige contracten, geliefde piraterij en onderlinge strijd, de richting bepaalde waarin de Nederlandse popmuziek nu gevaren is. Je leest verhalen die eerder achter gesloten deuren bleven. Goede muziekverhalen lezen soms als de beste crime stories, en zo staat ook dit boek vol met heerlijk smeug materiaal. (Stef Mul)

SERJ TANKIAN

Down with the System

System of a Down is misschien wel een van de minst voor de hand liggende bands die wereldwijd doorbrak. Een groep Armeense Amerikanen die heavy metal vermengt met Midden-Oosterse invloeden klinkt niet meteen als een formule voor succes, maar producer Rick Rubin zag er vanaf het begin potentie in en kreeg gelijk. In zijn memoir neemt frontman Serj Tankian de lezer mee naar zijn roots, beginnend bij de Armeense genocide van 1915. Via de verhalen van zijn opa, die de gruwelijkheden overleefde, plaatst Tankian zijn persoonlijke geschiedenis in een bredere context. Die passages zijn indringend en confronterend, en voelen in het licht van huidige wereldconflicten pijnlijk actueel. Tankians politieke activisme loopt als een rode draad door het boek en verklaart waarom de oudste albums van System of a Down nog steeds relevant klinken. Hij zegt het zelf treffend: "ik ben eerst activist, dan pas muzikant." (Lotte Hurkens)

INTERVIEW
SPRINTS

Het tempo ligt altijd hoog bij de Ierse noiserockband SPRINTS. Begin 2024 bracht de band haar debuutalbum *Letter To Self* uit, een pijnlijk portret van de jeugd (en gevolgen van die jeugd) van frontvrouw Karla Chubb. Het leverde succes op: sindsdien rent de band van show naar show, van festival naar festival. En in de tussentijd is er zowaar tijd geweest voor het maken van een nieuw album: *All That Is Over*. Een dystopisch (of zeg gerust realistisch) portret van de huidige staat van de wereld, waarin beelden van een genocide dagelijks te zien zijn, en queer personen nergens vanzelfsprekend zichzelf kunnen zijn. Maar bovenal een album vol hoop, zo vertellen Karla en drummer Jack Callan op een zonnig terras in Amsterdam-Noord.

(Door: Daan van Eck)

Hoe is het met jullie na deze drukke festivalzomer?

Karla (wanneer ze klaar is met foto's maken van het uitzicht over het IJ): Verrassend goed, eigenlijk. Het voelt alsof we er veel beter in zijn geworden, al dat touren.

Jack: Vorige zomer waren we allemaal fysiek en mentaal dood. En dit jaar.... Ja, ik ben moe, maar ik ben ook oké. Weet je, vorig jaar deden we dit allemaal voor het eerst. Ik was naïef. Tussen twee festivalshows op het Europese vasteland door ging ik naar een bruiloft in Ierland. Dat zou ik nu nooit meer doen. Zeker niet een traditionele Ierse bruiloft. Jeetje, wat duren die lang.

Is het fijn om nu even een langere pauze te hebben, voordat het album volgende maand verschijnt?

Karla: Ik vind het altijd erg moeilijk om uit die flow te komen. Daarnaast maakt het me onrustig dat het album zo snel al uitkomt, en zitten we in ons hoofd alweer bij de record store-shows die we kort daarna gaan spelen. En die zijn leuk, maar ook heel vermoeiend. Continu mensen ontmoeten, vaak meerdere shows op een dag. Dan heb je écht geen rust.

Wat ga je deze maand doen om toch even tot rust te komen?

Karla: Lezen. Heeeeel veel lezen. Daarnaast hou ik erg van water, dus ik ga lekker veel zwemmen met vrienden. Onder water kan niemand tegen me praten, dat vind ik heerlijk. Maar ik ga ook veel wijn drinken. Oh, en recentelijk ben ik, net als Jack, tot de ontdekking gekomen dat sauna's fantastisch zijn. Dus wij gaan heel wat sauna's langs, verwacht ik.

Hoe hebben jullie in hemelsnaam tijd gehad om een nieuw album te maken, tussen alle shows door?

Jack: Grappig genoeg is dat alleen gelukt doordat we al die shows moesten spelen. Ik denk dat ik niet alleen voor mezelf spreek als ik zeg dat we er snel genoeg van hadden om steeds dezelfde liedjes te spelen. We wilden iets nieuws. Het helpt dat Karla altijd aan het schrijven is, dus nieuw materiaal ligt er zo.

Hoe verklaar je dat, Karla, dat je altijd bezig bent met schrijven?

Karla: Schrijven is het enige wat mij rustig maakt, en er gebeurde de afgelopen anderhalf jaar enorm veel om onrustig over te zijn. Mijn relatie van acht jaar liep stuk, daar had ik het vaak lastig mee. Maar denk bovenal aan de genocide in Gaza, Trump die transrechten wil afnemen, queer personen die zich onveilig voelen. En dan krijgen kwetsbare groepen hier de schuld van, terwijl we de schuld moeten leggen bij kwaadaardige wereldleiders. Het maakt me verdrietig, en ik kan alleen omgaan met verdriet door erover te schrijven. Daarnaast denk ik dat het belangrijk is om in tijden als deze kunst te blijven creëren. Als artiest moet je je altijd blijven uitspreken.

Zouden jullie All That Is Over een dystopisch album noemen?

Karla: Dystopisch vind ik wel een mooie term. Ik verwijst op het album ook veel naar dystopische literatuur, dus ik vind dat inderdaad wel passend. Vaak wordt onze muziek 'donker' genoemd, 'grimmig', of 'grauw'. Dat klinkt

allemaal zo negatief. En dan denk ik ook vaak: halen mensen de hoopvolle aspecten van onze muziek er niet uit?

Het lijkt me ook heel dubbel voor jullie. Op hetzelfde moment dat al deze gruweldaden plaatsvinden, ervaren jullie je grootste successen als band en doen jullie wat jullie altijd droomden te doen. Hoe moeilijk is dat?

Jack: Ja, precies. We ervaren zoveel steun. Op tour ontmoeten we fantastische mensen, van andere artiesten tot fans en werknemers bij de venues. Onze dag-tot-dag ervaringen zijn enorm positief vergeleken met wat er in de rest van de wereld gebeurt. Maar daar halen we dus ook die hoop uit. Er zijn enorm veel mensen die enorm veel waardevolle dingen doen, iedere dag. Dat is belangrijk om te onthouden.

Op tour hebben jullie tegelijk ook vervelende dingen meegemaakt. Mannen die hun handen niet thuis konden houden, journalisten die menen te moeten schrijven over het lichaam van Karla. Ik las dat je hebt geleerd om minder 'fucks te geven' hierom, wat heeft je daarin geholpen?

Karla: Vooral de jongens in de band, om eerlijk te zijn. Ik kan alles tegen ze zeggen, en zij geven me fijne adviezen. Ze zijn er altijd voor me. Het van me afschrijven helpt. Het feit dat ik ouder word ook. Ieder jaar groeit mijn zelfvertrouwen. Mensen gedragen zich hoe dan ook kut, mensen schrijven hoe dan ook lelijke dingen over je, dat is onvermijdelijk. Dus ik dacht: ik ga gewoon super mezelf zijn. Ik sta achter alles wat ik zeg en doe, en de boys en mijn beste vrienden ook. Ik ben trots op de kunst die we maken. Heeft iemand er iets negatiefs over te zeggen, moet-ie dat lekker doen.

Voelde je je daarom vrijer tijdens het maken van dit tweede album?

Karla: Ja, enorm. Maar niet alleen persoonlijk, ook als band voelden we ons vrijer.

Jack: We twijfelen nu veel minder aan onszelf. We zijn fulltime-muzikanten. Mensen komen naar onze shows. Dat geeft ons zelfvertrouwen. We voelen dat we beter worden in het maken van muziek. Ditmaal schreven we liedjes en dachten we meteen: ja, dit is het. Vorig jaar zouden we dertig versies gemaakt hebben, continu getwijfeld hebben of we het niet beter konden doen. Onze producer is Daniel Fox (Gilla Band), en net als bij alle Ieren is het moeilijk om indruk op hem te maken. Maar hij vond vrijwel alles wat we maakten vet. Toen dachten we: joh, dit zit wel goed.

Is dat ook waar het hoopvolle karakter van All That Is Over vandaan komt?

Karla: Het heeft zeker meegespeeld dat we meer zelfvertrouwen hadden, maar we proberen altijd hoopvol te zijn. Tuurlijk, we klinken als een boze band. Maar boosheid kan ook op een positieve manier worden ingezet. Door ergens boos over te zijn laat je zien dat je ergens om geeft.

Jack: Ik denk dat het album uiteindelijk vooral heel menselijk is. Je gaat door cycli: de ene keer ben je enorm boos, de andere keer blij of verdrietig. De mens is complex. En hoe boos of verdrietig we ook zijn,

hoop ge
over een
liefdesli
hoop da
een don

BRYAN ADAMS

ROLL WITH THE PUNCHES

NEW ALBUM ——— OUT 29TH AUG

even we nooit op. Op het album staan liedjes
zaamheid en over woede, maar ook twee
edjes. En wat is er nou hoopvoller dan liefde? Ik
at mensen niet vergeten dat wij echt niet altijd
kere band zijn.

31 OCT + 1 NOV PARADISO AMSTER

BLAIR DAVIE
CHALK
COURTING
DAN WHITLAM
DAFFO
DEEP SEA
DIVER
DU BLONDE
EVENING
ELEPHANTS
FLETCHER
FLETCHER
FLIPTURN
GETDOWN
SERVICES

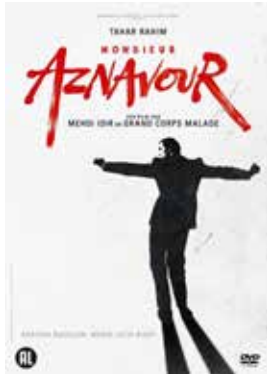
GIRL SCOUT
GOLOMB
GREAT
GRANDPA
HANNAH
JADAGU
JASMINE.4.T
JAY SOM
MAMALARKY
MAN/WOMAN/
CHAINSAW
MEN AN TOL
MOMMA
PICTURE
PARLOUR

RATBOYS
RENNY CONTI
RUNO
PLUM
SPIRIT OF THE
BEEHIVE
SUNFLOWER
BEAN
TEETHE
U.S. GIRLS
WELLY
WHITE
FLOWERS
WITCH POST

LONDON CALLING

33

FILMS

MONSIEUR AZNAVOUR

(Regie: Mehdi Idir, Grand Corps Malade)

Cast: Tahar Rahim, Bastien Bouillon, Marie-Julie Baup

Sinds het megasucces van Bohemian Rhapsody heeft de 'biopic' de filmwereld overgenomen. Van Elton John tot Tina Turner en eerder dit jaar nog Bob Dylan, vroeg of laat staat er voor bijna elke artiest één te wachten. Nu is dan eindelijk de Franse legende Charles Aznavour aan de beurt. Een film over zijn 70 jaar lange carrière als crooner, acteur en icoon van de Franse cultuur. Monsieur Aznavour geeft de artiest de dramatische en romantische representatie die hij heeft verdient. Een film die ingaat op thema's als immigratie, familie en zijn weelderige liefdes. Hij verdiept de kennis over Aznavour en geeft een genuanceerde blik op het leven van deze legende. (Tatum Luiten)

GOOD ONE

(Regie: India Donaldson)

Cast: Lily Collias, James Le Gros, Danny McCarthy

Een persoonlijke festivalfavoriet. India Donaldsons debuut Good One (2024) vertelt het verhaal van vader Chris en tienerdochter Sam, die samen op een backpacktripje door de bossen van Upstate New York gaan. De twee worden vergezeld door de, ook gescheiden, kameraad van Chris. Samen geven de mannen een herkenbaar beeld van middelbare-leeftijdsvaders die, in een door een scheiding gevoede 'midlifecrisis', de gevoelens en behoeftes van hun kinderen over het hoofd zien. Dochter Sam is de enige in het trio die met beide voeten op de grond staat. Via haar rake en intelligente observaties krijgen we een intiem, maar ook ongemakkelijk perspectief op de twee volwassenen. Donaldson weet met de korrelige, analoog-lijken beelden van de prachtige omgeving een vredige achtergrond te bieden waar de emotionele complexiteit nog scherper tegen afsteekt. (Tatum Luiten)

ARCHITECTON

(Regie: Viktor Kossakovsky)

Liefhebbers van stenen, opgelet! Een documentaire over architectuur en hoe menselijkheid zich daartoe verhoudt. Architecton is een meditatie over de rotsen en stenen die onze samenleving al eeuwenlang onderdak geven. Met zijn lange en abstracte visualisaties van het materiaal waar onze grond uit bestaat, geeft de film beelden om compleet in op te gaan. Zelden zul je stenen met zoveel detail kunnen ervaren. Hij is lang, maar net zoals de beelden van Michelangelo kan er met een beetje geduld zeker iets moois tevoorschijn komen uit een blok steen. (Tatum Luiten)

BINNENKORT BINNEN

19 september	Biffy Clyro - Futique Cardi B - Am I The Drama? Joy Crookes - Juniper Igorrr - Amen LE MOTAT - Het Moment Suprême New Order - meerdere reissues: Brotherhood & Power, Corruption and Lies & Movement & Low-Life Nine Inch Nails - Tron Ares Ocean Alley - Love Balloon Paradise Lost - Ascension Suede - Antidepressants Zaz - Saints et Saufs	10 oktober	Antlers - Blight Black Eyes - Hostile Design Citizen - Everybody Is Going To Heaven Dropkick Murphy's - For The People Niia - V Roufaida - Coming Up For Air The Replacements - Let It Be
26 september	Air - The Virgin Suicides Redux Mulatu Astatke - Mulatu Plays Mulatu Cate Le Bon - Michelangelo Dying Doja Cat - Vie Geese - Getting Killed Girls Around - Chemistry Karol G - Tropicoqueta Robert Plant - Saving Grace Polygon Window - Surfing On Sine Waves (Expanded Edition) Sigur Ros - Takk... (Anniversary) Tom Skinner - Kaleidoscopic Visions SPRINTS - All That Is Over Zwangere Guy - Dit Is Guy.	17 oktober	Bar Italia - Some Like It Hot Soulwax - All Systems Are Lying JID - God Does Like Ugly Brogeal - Tuesday Paper Club
3 oktober	Richard Ashcroft - Lovin' You Dodie - Not For A Lack Of Trying Franz Ferdinand - You Could Have It So Much Better Het Zesde Metaal - Randgevallen Long Fling - Long Fling Oasis - What's The Story Morning Glory (Anniversary Edition) Snõõper - Worldwide Sophie Straat - Wie De Fak Is Sophie Straat Taylor Swift - The Life Of A Showgirl Pommeliers Thijs - Gedoe	31 oktober	Radiohead - Hail To The Thief Live Florence + The Machine - Everybody Scream

SOULWAX - ALL SYSTEMS ARE LYING

Er is maar één goed systeem -en dat is een geluidssysteem! Afgelopen zomer speelden ze nog Best Kept Secret plat met drie drummers die perfect in sync speelden. Nu is het eindelijk zover, bijna 8 volle jaren na hun laatste plaat, FROM DEEWEE, kunnen we weer genieten van modulaire synthesizers, live drums, tape machines en bewerkte stemmen van Soulwax die ons vertellen dat geen enkel systeem deugt.

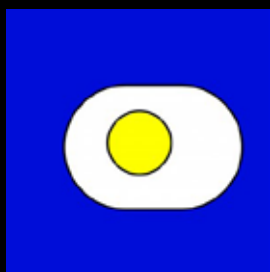
SOPHIE STRAAT - WIE DE FAK IS SOPHIE STRAAT

Sophie Straat, we kennen deze Amsterdammer van haar activistische smartlappen en natuurlijk het Protestfest dat ze jaarlijks organiseert. En ze komt nu met haar tweede album: Wie De Fak Is Sophie Straat. Een meer elektronische- en punk hoek lijkt ze op te gaan, compleet passend bij haar activistische ethos. Mannenbaby's, opgepast!

GEESE - KETTING KILLED

Geese maakte met zijn vorige cowboy karikatuur van een rockplaat ontzettend veel indruk. Ook op het nieuwe album is Cameron Winters stem even prachtig en vervreemd. Er is diepgang, er zijn lagen en natuurlijk zoals in het echte leven kunnen we niet ontsnappen aan death & taxes.

LONG FLING - LONG FLING

Als bandleden van twee van onze favoriete Nederlandse bands samen een project beginnen, dan kan het niet anders dan goed zijn! Pip Blom (van Pip Blom) en Willem Smit (van Personal Trainer) slaan de handen -en overigens ook de harten- ineens in het nieuwe project Long Fling. Hopelijk duurt deze fling nog even.

BAR ITALIA - SOME LIKE IT HOT

Met Tracy Denim en The Twits vestigde Bar Italia zich al als een van de spannendste nieuwe namen uit de Britse indie scene. Op Some Like It Hot bouwen ze daarop voort met een mix van gruisige postpunk en melancholische melodieën. De band zoekt de spanning tussen hoekige gitaren en zachte zanglijnen, wat resulteert in een plaat die tegelijk kil en warm aanvoelt. Een overtuigende volgende stap van een band die verwachtingen blijft waarmaken.

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

NO RISK DISC

ROBIN KESTER
Dark Sky Reserve

GRAND CRU

CURTIS HARDING
Departures & Arrivals: Adventures
Of Captain Curt

LUISTER TRIPS

THE BEACHES
No Hard Feelings

THE BETHS
Straight Line Was A Lie

CMAT
Euro-Country

BAXTER DURY
Allbarone

KASSA OVERALL
C.r.e.a.m. (Cash Rules
Everything Around Me)

KING PRINCESS
Girl Violence

MECHATOK
Wide Awake

MARISSA NADLER
New Radiations

PARCELS
Loved

SHAME
Cutthroat

Tip van de maand **Tom Odell**